DE VITA VEN. SERVI DEI ALPHONSI MARIAE DE LIGORIO...

Giacinto Amici, Giuseppe Caetano Cardone, ...

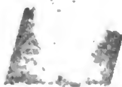

Digitized by Google

Digitized by Google

14 . 24 . A . 14

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

14.24.A.14

DE VITA
VEN. SERVI DEI
ALPHONSI MARIÆ
DE LIGORIO

Fundatoris Congregationis SSmi Redemptoris, ac olim Episcopi S. Agathae Gothorum

COMMENTARIUM

A HYACINTHO AMICIO

Causae Patrono ex authenticis tabulis erutum

ET A

P.D. JOSEPHO CAJETANO CARDONE

Presbytero ejusdem Congreg. SS. Redemptoris Causae Postulatore

Excmo, et Rmo Domino

DIDACO INNACO CARACCIOLO

E DUCIBUS MARTINAE

SS. D. N. PII SEXTI

CUBICULO PRAEFECTO

DICATUM.

ROMAE MDCCXCVI.

APUD LAZARINOS

Praesidum Facultate,

Digitized by Google

Digitized by Google

Excmo, ac Rmo Domino
DIDACO INNACO CARACCIOLO
E DUCIBUS MARTINAE
SS. D. N. PII SEXTI
CUBICULO PRAEFECTO

JOSEPH CAJETANUS CARDONE
FELICITATEM

PArenti optimo ALPHONSO MARIÆ DE LIGORIO injuriam me attulisse arbitror, EXCELLENTISSIME, AC REVERENDISSIME PRINCEPS, si de Illius

Vita Commentariolum e publicis Causae actis erutum alterius, quam Tui amplissimo Nomini nuncupassem. Inter heroicas quippe Virtutes, quas impense Ille coluit, grata cujuscumque beneficii recordatio in se suosque collati, veluti Justitiae pars, de primatu decertare cum ceteris visa est. Magnitudo itaque meritorum splendidissimae Tuæ Caracciolæ Gentis in meum Institutum ipsumque Parentem non patitur, ut alteri, quam Tibi, qualecumque sit, munus in grati animi monumentum exhibeam. Tanto enim amore Majores Tui in nostrum Insti-

sti-

Digitized by Google

stitutum, ab ipsis ejus incunabulis, ferebantur, ut Excellentissimus Genitor Martinae Dux, Tuaque pientissima Avia crebro nostrates, adhuc Venerabili Institutore vivente, ad Martinae Urbem celebre Familiae Feudum Apostolicis laboribus excolendum accire consueverint. Id autem quum semper, Numine dante, in animarum lucrum bene vertisset, adeo ipsi pro Eorum pietate sese Instituto devovere, ut Templum Domus S. Mariae Consolationis Iliceti, quam ALPHONSUS fundaverat, plurimis, iisque pretiosis donis locupletaverint. Inclytus vero Dux ita no-

strorum consuetudine; et contubernio delectabatur, ut olim alteram Congregationis Domum S. Mariae *Matris Domini* Caputsyleris Compsanae Dioecesis sacri recessus causa contendens moram ibi ad plures menses protraxerit. Quod itaque tot tantisque beneficiis, Supremi Praesidis, Sodalium, meique nomine rependo munusculum, parvum, et exile fateor, sed ex magno gratoque animo profectum, Eique oblatum, quem pro summa animi religione non ex mole, sed rerum a tanto Viro gestarum magnitudine illius pretium dimensurum fore confido. Eo

vero

Digitized by Google

vero fidentius id mihi polliceor, quo arctius jucunda quaedam generis, vitaeque rationis similitudo Te cum Alphonso conjungit. Ambo enim in Neapolitana Urbe avita nobilitate prognati, ambo nomina dedistis Ecclesiae, ambo Virtuti debitas dignitates obtinuistis. Illum sa. me. Clemens XIII. tanti fecit, ut Sanctagathensem Antistitem renunciaverit. Te meritorum Judex aequissimus Pius Sextus Pont. Max. dignum existimavit quem suo Cubiculo praeficeret; ille nimirum Pontifex, qui Alphonsum plurimis paterni amoris argumentis prosecutus est,

Idem

Digitized by Google

Idem ergo ALPHONSUS, cujus imitaris exempla, testis erit Tuae erga nos benevolentiae, et obses nostrae erga tuum nomen observantiae sempiternae. Interea omnia Tibi maxima apprecor laboribus merita Dignitatis incrementa.

AU-

Digitized by Google

AUCTORIS

MONITUM, ET PROTESTATIO

Ne quis fortasse putet exile Commentariolum singula Ven. Viri Alphonsi de Ligorio gesta complecti, quæ mens, occasio, consilium egregium Causæ Postulatorem ad illud evulgandum impulerit paucis exponam. Celebris, eaque per Orbem mire diffusa Sacri hujus Antistitis fama plurium Virorum animos ad præclara Ejus gesta ediscenda vehementer incendit. Clarum itaque Virum, cujus est Alphonso ab Apostolica Sede Cœlitum honores impetrare, publica ad id vota quotidie magis urgebant. Qua vero is doctrinæ laude, consiliique sagacitate præstat, ne in sui Parentis Vitæ historia quidpiam irreperet, quod lectoris fidem moraretur, sapienter duxit Actorum Causæ expectandam evulgationem. Interea ne ad multum temporis, quo absoluta historia indiget, publica fraudarentur vota, hujusce edenda

Digitized by Google

dæ Vitæ synopsis consilium cepit, quam simplici stylo conscriptam Purpuratis PP. Sacris Ritibus præpositis ad assequendam Causæ Commissionem exhibui. Nihil itaque in ea relatum leges, quod juratis oculatorum Testium verbis non apprime respondeat. Attamen juxta sa. me. Urbani VIII. Decreta anni 1634., non alia, quam humana fides iis est adhibenda.

IM-

I M P R I M A T U R,

Si videbitur Rm̃o Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.

Fr. Xav. Passeri Archiep. Lariss. Vicesg.

ADPROBATIONES

Librum, cui titulus = *De vita V. S. D. Alphonsi Mariae de Ligorio Fundatoris Congregationis SSm̃i Redemptoris ac olim Episcopi S. Agathae Gothorum commentarium a Hyacintho Amicio Causae Patrono ex authenticis tabulis erutum &c.* = de mandato Rm̃i Patris Magistri S. P. A. attente perlegi; quumque nihil offenderim, quod seu catholicae Fidei, seu bonis moribus adversetur; vitam quinimmo et gesta Servi Dei ita simplici et perpolito narrationis stylo digesta animadverterim, ut mirum in modum se se in animum Lectoris insinuando ad sublimiora pietatis et virtutis opera moveant et alliciant, hinc publici juris fieri posse censeo.

Ex Coenobio S. Marcelli XIII. kalendas Martii MDCCXCVI.

Fr. Carolus Franciscus Caselli Ord. Servorum B. M. V. Prior Generalis, Sanctae Romanae et Universalis Inquisitionis, et Sacrae Rituum Congregationis Consultor.

Com-

Digitized by Google

Commentarium *de Vita Ven. S. D. Alphonsi Mariae de Ligorio &c.* ea, qua par est, diligentia legi ut Rmi P. Magistri S. P. A. jussibus obtemperarem. Multa sane, ac praeclara, quae in Eo ab egregio Scriptore nitidè concinnèque enarrantur admiratus sum Christianae pietatis Opera exemplaque singularium virtutum, quibus Antistes ille optimus illustrem sibi laudem apud posteros quoque comparavit. Cum autem nihil legendo offenderim, quod Orthodoxis Dogmatibus, bonisque moribus non sit apprimè consentaneum, censeo proinde eumdem commentarium posse publica luce donari.

Ex Coenobio Aracoelitano hac die 14. Martii 1796.

Fr. Ambrosius Erba O. M. O. S. Congregationum Indicis, Rituum, et Supremae Inquisitionis Consultor.

I M P R I M A T U R.

Fr. Thomas Vincentius Pani Ord. Præd. Sac. Palat. Apost. Magis.

Digitized by Google

Digitized by Google

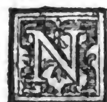

Effigie del gran Servo di Dio Alfonso de Liguori
Vescovo di S. Agata de' Goti e Fondatore della
Congregazione del Santissimo Redentore

Thom. Crosta pin. A. Testa f.

DE VITA ET REBUS GESTIS VEN. SERVI DEI ALPHONSI MARIÆ DE LIGORIO

COMMENTARIUM.

Eapolitana Patricia Gens in quinque sedilia partitur. Horum alteri, cui a *Porta Nova* cognomen, adscripta est Ligoria Familia avita generis nobilitate clarissima. Ex eadem Joseph Marinæ militiæ Dux superiore labente seculo in matrimonium ducta Anna Cavaleria, æque nobilissima Brundusina fœmina plures ex ea suscepit liberos, eorumque natu majorem Alphonsum Mariam, cujus vitam quantum Commentarii natura patitur, litteris consignandam suscipimus. Hisce itaque Parentibus in suburbana æde Pagi de

Digitized by Google

Marianella forte rusticantibus est natus Alphonsus V. Cal. Octob. anni *1696.* ac inde Neapoli in Parœcia, quam a Virginibus nuncupant, sacro fonte regeneratus.

Alphonsi Pater tum integerrima in publicis gerendis muneribus fide, ac militari scientia, tum vero etiam Christianæ pietatis studio maxime celebrabatur. De Matre vero illud memoriæ proditum est, omnigenæ virtutis, præsertim orationis, ac pœnitentiæ studio germanum fratrem Jacobum Cavalerium Pium Operarium, ac Trojæ Antistitem sanctitatis, & miraculorum fama commendatissimum apprime fuisse æmulatam.

Præclaris hisce moribus quum ipsa foret, liberos suos, quotidiano non modo exemplo, sed verbis item ad pietatem informabat. Sæpius per diem, præsertim sub vesperas, iisdem stipata teneras illorum mentes divinis imbuebat mysteriis, & ad virtutum actus exercebat. Piæ Genitricis educationi præceteris respondebat Alphonsus. Tenera enim ætate, neque cum æqualibus ludere, neque pueriliter quidquam facere visus est, sed ab ineptiis, & nugis prorsus abhorrens amare silentium, & solitudine de-

Digitized by Google

delectari solebat. Genitorum jussis dicto citius parebat, cæterisque fratribus ad pietatem erat incitamento. Quibus sane rebus domesticis non modo, sed exteris item futuræ sanctitatis, ac cælestis benedictionis, qua præventum omnes existimabant, indubia argumenta præbebat. Comuni vero expectationi judicioque vaticinium accessit. Quum enim Parentes pium hunc puerulum Ven. Viro *P. Francisco de Hieronymo* e Societate Jesu virtutum fama celebratissimo obtulissent, is eum ad decrepitam ætatem, & ad Episcopalem Dignitatem perventurum, maximoque Ecclesiæ bono futurum prædixit, quemadmodum prædictioni successit eventus.

Quamobrem Parentes, ne quidquam omitterent, quod ad hunc Puerum cælesti benedictione præventum pie sancteque instituendum duceret, alteri eum ex Oratorii Patribus eximia virtute Viro P. Thomæ Pagano eorum affini ad virtutem informandum tradidere. Huic Presbytero quamrectissime instituenti pro sua egregia indole docilem se præbuit Alphonsus atque morigerum. Brevi ad pœnitentiæ Sacramentum admissus illud semel & iterum per hebdo-

madam obire jam tum consuevit. Sacro inde Chrismate ab Acerræ Antistite munitus divino Eucharistiæ cibo refici summo fervore cœpit.

Decennis piæ cuidam Congregationi apud Oratorii Patres erectæ nomen dedit, in qua nobiles pueri ad pietatis, & Religionis amorem per spirituales exercitationes inflammantur. Hisce ergo assiduus intererat, ac Sacramentorum frequentia, jugique orationis, & contemplationis studio coevis suis sese imitandum præbebat. Accidit interea, ut, nescio quo die, Oratorio Præfectus nobiles pueros, inter quos etiam Alphonsum, pomeridianis horis suburbanum Rus Principis Arricciæ, cui nomen *Miradoisi*, levationis causa conduceret. Illuc perventi Alphonsum socii rogarunt, ut secum pila luderet; verum is, ut ludum a teneris unguiculis oderat, renuit primum, iteratis tamen illorum precibus, ne in innocenti re singularis videretur, annuit. Licet nunquam pilæ operam ipse dedisset fortuna evenit, ut victor evaderet. Ira eventu percitus Sociorum natu grandior exiguum propositum lucrum Alphonso solvens in minus honesta verba prorupit. Ad

hæc

Digitized by Google

hæc ille : itane pro vili nummo Divina Majestas offenditur ? A me Deus avertat tali modo lucrari ; ac interea nummos ad Socii pedes abjiciens terga vertit, inque ruris penetralia secessit. Cæterorum ora, præ illius sermonis gravitate, verecundiæ rubor incessit, sed, ut puerilis fert ætas, paulo post ludo rursus dant operam. Vesper tandem quum esset, singuli rus circumeunt, ut Alphonsum reperiant, ac abdita penetrantes Eum mirabundi in secreto ruris angulo ad B. V. Imaginem arbori consulto appensam genuflexum, prorsusque a sensibus alienatum invenere. Tenero hocce spectaculo hæserunt attoniti, eoque ab exstasi excusso, Urbem repetunt, secum taciti per viam eventum alta mente volventes, quem domesticis quisque, instar prodigii, nunciavit.

Pietati literarum scientiam adjunxit. Ut enim erat ingenio natura sublimi promptoque, ac memoria tenaci, perquam facillime non modo latinam linguam, sed philosophiam, ac Cœsarii, & Pontificii juris scientiam brevi percepit. Quamobrem decimum sextum ætatis annum vix attigerat, & utriusque Juris laurea, ac

Senatoria toga, quæ ipsi ætate talis longior erat, in Neapolitano Collegio donatus est. Omnes profecto obstupescebant adolescentulum adhuc ætate immaturum tanta scientia pollere.

Quo vero magis literarum, eo magis perfectionis studio proficiebat. Ætate licet grandior a Patris nutu, instar pueruli, omnino pendebat. Pœnitentiæ, & Eucharistiæ mysteria frequens obibat, divinis assidue intererat, Beatissimam Virginem cæterosque Cœlites tenero devotionis sensu prosequebatur, & quotidie salutarem hostiam publice per quadraginta horas in templis expositam tanto fervore, corporisque compositione supplex adibat, ut vel ferventiores Ecclesiastici ad hujusce nobilis adolescentuli exemplum erubuerint, propterea que ipsi, licet ignoto, sese comites adjungere, ac spiritualem consuetudinem inire sategerint. Uno verbo: tanta pietate florebat, ut licet Genitori, utpote triremium Duci, multi essent gentiles captivi, unus tamen ille, qui Alphonso famulabatur, pii heri motus exemplo, christianam fidem fuerit amplexus, in eaque pie sanctéque decesserit.

Etsi

Digitized by Google

Etsi vero in seculo viveret nullis ejus oblectabatur blanditiis. Si aliquando sub vesperas tantisper a studiis levabat animum erudita nonnisi summorum virorum consortia petebat, ita ut vel ipsa studiorum remissio novum studii genus videretur. Castitatis cultor eximius a mulierum conversatione aspectuque refugiebat, & a choreis semper abhorruit. Hinc si Patris jussu theatrali spectaculo interesse cogeretur, consulto ab eo oculos avertebat. Ubi vero doctorali laurea donatus extitit piæ Doctorum Societati in Oratorii templo erectæ nomen dedit, coevisque, cum in cæteris pietatis operibus, tum præsertim misericordia in pauperes, ægrotosque sese absolutum præbuit exemplum. Frequens quippe Incurabilium Valetudinarium petebat, infirmisque ingenti charitatis, & humilitatis sensu inserviebat. Decem & octo annos natus piis exercitiis operam dedit, quibus iterum ac tertio in æde, quam a Virginibus appellant, repetitis, majoris perfectionis sectandæ igniculis incendi sensit.

Sed viginti quinque nondum grandior annis summo Civium plausu Advocati munere fungebatur in Patria. Tanta vero jurispru-

 den-

Digitized by Google

dentiæ laude, caufisque agendis peritia & ingenio celebrabatur, ut majoris momenti quæftiones inter privatos non modo, sed inter Regni Magnates exortæ illius commendarentur patrocinio. Quod quidem causæ extitit cur præter cæteras, amplissimi patrimonii, ac nobilissimi Feudi Causa ad ipsum, utpote ftrenuum jurisconsultum fuerit demandata. Quo gravior Causa erat, eo intenfiore ftudio usus eft; mensem propterea in actis diligenter evolvendis attenteque rimandis impendit. Stata ergo die de victoria securus in judicium venit tantaque eloquentia, ac rationum pondere Causam peroravit, ut Adftantes non modo, sed ipse Judex Dominicus Caravita nutibus tacitoque plausu inter dicendum victoriam ipfi certo pollicerentur. Vix Alphonsus bene finierat, cum Adversarius, quin verba proferret, pacato animo acta pervolvens negativam quamdam particulam Judici animadvertendam perhibuit, qua tota contraria defenfio ruebat. Improviso hocce eventu Ligorius, quodam velut ictu perculsus, hæfit attonitus. Quum enim ipse in ea dicenda Causa cæterisque, integre, cafteque pro summa religione versaretur, propterea

reaque objecta particula in diligenti actorum lustratione ab ejus oculis excidisset, veritus, ne id malæ potius tribueretur fidei, verecundiæ rubore suffultus parum abfuit, quin exanimis humi procumberet. Tunc adstantes omnes, ipseque Judex de eximia illius religione optime conscii, ut ei animum addant, religiosos quosque viros in hujusmodi innocentes errores facillime defensionis æstu adduci solitos proposuere. Sed frustra. Inter enim illam subitam animi agitationem meliore sibi divinitus immissa mente, arridenti foro, ac mundo valedicere deliberat, locoque discessit. Tribunalis gradus descendens = novi te Munde, tuamque novi fallaciam = inclamabat.

Domum perventus ad cubiculum secessit triduumque jejunus in altissima contemplatione transegit. In solitudine divina vox ad ejus cor eloquebatur & ecclesiasticam vocationem exequendam proponebat. Interea temporis Clientes omnes Causasque dimisit. At Genitor ubi ex hacce filii deliberatione, quam sibi in eo & divitiarum, & amplissimorum Aulæ honorum spem jamdiu conceperat, peremptam sibi vidit, intime

Digitized by Google

time doluit prorsusque ira excandescere visus est. Illum modo blanditiis, & consanguineorum officiis, modo minis a proposito removere sategit. Quum vero omnia in irritum cedere vidisset, ægreque tulisset filii repulsam Aulæ pompæ, publicisque choreis interessendi, rus ex Urbe evolavit.

Hac vicissitudine, & quasi conflictu per eos dies exagitatus Alphonsus cum in ejus pectore, & erga Genitorem obsequium, & vocationis exequendæ debitum pene ex æquo certarent, contrarias in partes magna sui perturbatione distrahebatur. Inter alternas fluctuantis animi propensiones dominico quodam die charitatis causa, ut antea solebat, Incurabilium Nosocomium petiit. Illinc reduci divina quædam oborta lux est, qua clare intellexit haud amplius sibi commorandum in seculo. Quamobrem cum forte a Templo B. V. Redemptionis Captivorum non ita procul abesset, illud statim ingressus sese Deo in holocaustum obtulit, suumque ensem ad Deiparæ Aram anathematis loco suspendit.

Ne vero in re tanti momenti suæ fideret voluntati, P. Pagano, quo conscientiæ utebatur interprete, cœlestem mentis illustratio-

tio-

Digitized by Google

tionem aperuit, ab eoque in proposito confirmatur. Quo factum, ut se familiæ Primogenitis abdicarit, ac splendidis nuptiis lectissimæ Puellæ Theresiæ de Ligorio e Principibus de *Presiccio* sibi a Patre propositis renunciaverit. Per eumdem vero moderatorem, perque Avunculum *Cavalerium* Trojæ Antistitem sanctissimis moratum moribus apud Genitorem egit, ut ab eo exequendæ vocationis potestas sibi fieret. Tantis profecto mediatoribus haud ille potuit, quin filium, licet ægre, voti compotem faceret. Voluit tamen ut domi suæ remaneret. Sese enim recipere optabat apud S. Philippi Nerii Presbyteros, a quibus ultro fuerat admissus.

Jam vero, quam, satis comperta divini Numinis voluntate, Ecclesiasticæ vitæ ineundæ deliberationem ceperat, non amplius differendam, sed maturandam omnino existimavit. Die igitur vigesima tertia Septembris 1724. per Archiepiscopum Nazarenum Mirabella a Cardinali Pignattello Archiepiscopo Neapolitano ad id delegatum Ecclesiæ tonsura initiatus est. Mox inferiores Ordines insequenti mense Decembre recepit. Ut statim sese ad Evangelicam

Digitized by Google

licam Prædicationem informaret, Congregationi Apostolicarum Missionum in Metropolitana erectæ nomen dedit. Sacris omnibus suæ Parœciæ functionibus intererat, collectosque per compita pueros Catholicis imbuebat prœceptionibus. Subdiaconatus inde, & Diaconatus Ordinibus insignitus majores quotidie efficiebat in solida virtute processus cum aliorum fructu & utilitate conjunctos.

Diaconus quum foret lethalem in morbum incidit. In illud ergo vitæ discrimen adductus decretoria nocte ad se simulacrum B. V. Redemptionis Captivorum afferri petiit, ad cujus Aram ensem vocationis initio suspenderat. Ita profecto factum, ingentique miraculo ad Deiparæ aspectum pristinæ valetudini redditus est.

Tali perfunctus periculo ad ecclesiastica obeunda munia alacrior rediit. Congregationis enim S. Philippi Nerii templum, Patresque quotidie frequentans, quorum Genitoris voluntas sibi interdixerat contubernium, spiritum ducere satagebat. Summo propterea mane ibidem divinis intererat mysteriis, ac fere quotidie sacra dape reficiebatur. Ægrotis in publico xenodochio in-

Digitized by Google

ingenti charitate inserviebat. Quo vero ab urbano strepitu remotus liberius Deo suni vacaret singulis mensibus per aliquot dies cum adlectis quibusdam egregia pietate Presbyteris Clericisque in rusticam secedebat domunculam, ubi extructo Altariolo divinis laudibus incumbebat. Sobria & frugalis omnium erat mensa, in qua ad alendos Pauperes cibum quisque seponebat: Oratio, psalmodia, ac rerum divinarum commentatio comunis: Sermo per diem, nisi de divinis, aut necessariis, fere nullus. In tolleranda rerum inopia, & agrestis illius recessus incommodis patientia summa: In flagellando denique corpore ingens studium. Quibus in rebus Alphonsi fervor enitebat. Sed incensum, quo ipse in Deum ferebatur amorem non poterat, quin aliis communicaret. Quamobrem sermones sæpe de Dei amore seculique vanitate habebat ad populum, in templis præsertim, in quibus salutaris hostia per quadraginta horas publicæ fidelium venerationi erat exposita. Id vero primum in sacra S. Joannis æde, cui *a Porta* cognomen ferventer egit.

Jam tum sermonis gratia ita a Deo ditatus

Digitized by Google

tus videbatur, ut mire in Auditorum animos divinum amorem ingereret. Id profecto causæ extitit, quod Sacerdos vix effectus dignus ipse a Cardinali Archiepiscopo Pignattello fuerit habitus, qui ad sacras exercitationes universo Neapolitano Clero in S. Restitutæ Templo tradendas eligeretur. Nec spes illum fefellit. Tanta enim sagacitate, consilii maturitate, verborum pondere, pietateque ad venerabilem cœtum verba fecit, ut & ingentem fructum, & Archiepiscopi, totiusque Cleri plausum fuerit assecutus.

Sacerdotali charactere insignitus ita se gessit, ut non tam a dignitate exornari, quam illam moribus suis ornare visus sit. Majoribus enim ad tanti muneris administrationem virtutum ornamentis se diligentius comparavit, operamque omnem & curas ad suæ, ac proximorum salutis dumtaxat studium, ad Ecclesiæ commoda, ad divinæ gloriæ incrementum referre prorsus instituit. Rem divinam quoque mane ferventer facere, miseris ubique occurrere, ad Pœnitentiæ Tribunal, ampla in id ab ipsis Sacerdotii primordiis per Archiepiscopum potestate largita, diu aures præbere

re, sacram cathechesim conferto populo exponere, ac per oppida, imperviosque pagos cum Apostolicæ Missionis Colleghis evangelium prædicare in more ipsi fuit. Splendidissima licet familia natus Sacerdotali veste ad talos usque ducta semper incessit, eaque tam obsoleta, atque pannosa, ut olim Hercules germanus frater ab eo attrita tunica e Missionibus reduce, nova indui, ex vili licet sago comparata, multis, ac iteratis precibus vix impetrarit.

Per id tempus anno scil. 1724. e Synensi Regno Neapolim eo consilio advenerat Apostolicus Vir Matthæus Ripa, ut Congregationem institueret, in qua, tum juvenes Synenses, quos secum adduxerat, tum Itali sacris habendis Missionibus imbuerentur, qui eo Catholicam Fidem afferrent. Cum tanto itaque viro charitatis causa publicum xenodochium quotidie petente, facile fuit Alphonso ad id item dedito consuetudinem inire. Ut autem novum illud institutum animarum saluti accommodatum sibi maxime probabat, sic ad illud promovendum sese comitem obtulit. Quamobrem relicta paterna domo in ejusmodi Congregationis ædem secessit. Tanto itaque zelo in juve-

nam

Digitized by Google

num animos ad Missiones informandos incubuit, ut merito illius operis erectio Alphonso potissimum sit referenda. Præter domesticas exercitationes, publicas eo in Templo conciones habebat, sedulamque audiendis Confessionibus operam dabat. Illud memoriæ proditum est, cum primum is in sacra Synensium æde de seculi vanitate ad populum verba fecit, tredecim puellas post auditam concionem, abdicatis nuptiis, sese Deo ultro vovisse. Sic item, quum olim Alphonsi genitor via forte iret, quæ ad templum ducit, populi frequentia allectus illud ingressus, ut filium concionantem audivit, divino actus amore, illacrymans inclamavit = me filius veram Dei cognitionem edocuit =

Sed Alphonsi charitas intra Civitatis fines coerceri non poterat. Quamobrem quum illius nominis, ac Sanctitatis celebritatem ubique fama vulgasset, ad sacras habendas Missiones certatim ab Antistibus expetebatur. Quocumque vero accitus foret cum adlectis sociis adibat, ac sacra Cathechesi, concionibus, audiendisque Confessionibus cujuscumque generis hominibus præsto erat. Tantum in id elaborabat, ut

gra-

Digitized by Google

gravem inciderit in morbum, a quo tantisper levatus, quo fractas vires salubriore coelo recuperaret, ad Amalphitanam oram invitatus petiit. Ubi id Scalæ Vicarius rescivit apostolicam ejus operam imploravit. Ægritudinis ergo immemor ad illam Dioecesim se contulit, ac in pene dirutam cujusdam eremi ædiculam prope templum S. Mariæ de Montibus se cum sociis recepit. Haud tamen innumera fere incommoda, quot in ea solitudine tolleranda sibi erant, ipsum ab Animarum salute retardarunt. Instituta enim cum Sociis, Cœnobitarum instar, religiosa vitæ ratione, plebem christianis proeceptionibus erudiebat, & flagitiosos e perditionis via ad rectum salutis tramitem per pœnitentiam revocabat.

Interea dum Apostolicis hisce exercitationibus operam dabat a Scalensis Asceterii Monialibus, quibus a SSmo Salvatore notmen inditum erat, ad præbendas confitentibus aures expetitur. Cæteras easdem Virgines vitæ sanctitate, ac coelestibus charismatibus eminebat quædam Maria Cœlestis nomine. Hæc profecto sacra exhomologesi apud Alphonsum peracta, ei pandit, divinam esse voluntatem, ut ipse, relicta ur-

be evangelicis Operariis satis instructa, Presbyteros congregaret, quorum esset per Sacras cathecheses, & apostolicum munus esurientibus divinum frangere panem, rusticorum scilicet saluti prospicere.

Ad hæc, qua heroica humilitate præstabat, Alphonsus respondit: memet satis, „ meamque novi imbecillitatem ad hujus„ modi instituendam Congregationem om„ nino imparem, tua ergo te fallit opinio„ Sed illa consilii tenax „ divinum, addit, ti„ bi placitum exequendum, ac tot rustico„ rum miseriis, Sacrorum Ministrorum „ ope carentium, occurrendum omnino „ est „ Charitas ergo, & humilitas Alphonsi sensus mentemque in diversa trahebant, atque in id cum Moniali altercatione facta, ab ea se tandem expedivit.

Ad suam reversus ædiculam, cubiculum petiit, ibique audita recogitans ex corde ingeminare suspiria. Id quum ex comitibus alter Joannes Mazzinius omnigenæ virtutis vir, forte subodorasset, tantæ perturbationis, & angustiarum causam ab eo sciscitatus audivit. Tum ille afflictum erigit, seque socium operis pollicetur. Verum homini de divina voluntate imprimis anxio hinc

tot

Digitized by Google

tot pietatis opera, quibus in urbe sese exercebat, inde proposita sibi major rusticorum indigentia præ oculis obversabantur. Jussus tandem a Socio totius rei curam Deo uni committere, lumenque ab eo precibus implorare pristina tranquillitate donatus est.

Peractis in Scalensi Dioecesi Missionibus Neapolim revertitur. Nil profecto habuit antiquius, quam, ut moderatori suo P. Thomæ Pagano Oratorii Presbytero animi anxietates, causamque aperiret. Verum ille Eum in re tanti momenti P. Ludovicum Fiorillo e Dominicana Familia sanctitatis fama commendatissimum consultum misit. Accidit interea, ut sanctus hic Vir Alphonso sibi antea ignoto obviam factus majora a se Deum expetere improviso significarit. Quamobrem ipse erectus animo rei gestæ seriem eidem exponit, cujus consilio in deliberatione capienda tamquam divino oraculo uteretur. Ille itaque temporis modo ad consultandum orandumque Deum quæsito, paulo post redeunti Alphonso in hæc verba respondit „ Opus, quod meditaris, „ opus Dei est. Quemadmodum lapis e „ monte in vallem ruit, sic jacta in Deum „ cogitatum tuum. Persecutiones habebis,

 ne

time doluit prorsusque ira excandescere visus est. Illum modo blanditiis, & consanguineorum officiis, modo minis a proposito removere sategit. Quum vero omnia in irritum cedere vidisset, ægreque tulisset filii repulsam Aulæ pompæ, publicisque choreis interessendi, rus ex Urbe evolavit.

Hac vicissitudine, & quasi conflictu per eos dies exagitatus Alphonsus cum in ejus pectore, & erga Genitorem obsequium, & vocationis exequendæ debitum pene ex æquo certarent, contrarias in partes magna sui perturbatione distrahebatur. Inter alternas fluctuantis animi propensiones dominico quodam die charitatis causa, ut antea solebat, Incurabilium Nosocomium petiit. Illinc reduci divina quædam oborta lux est, qua clare intellexit haud amplius sibi commorandum in seculo. Quamobrem cum forte a Templo B. V. Redemptionis Captivorum non ita procul abesset, illud statim ingressus sese Deo in holocaustum obtulit, suumque ensem ad Deiparæ Aram anathematis loco suspendit.

Ne vero in re tanti momenti suæ fideret voluntati, P. Pagano, quo conscientiæ utebatur interprete, cœlestem mentis illustra-

Digitized by Google

tionem aperuit, ab eoque in proposito confirmatur. Quo factum, ut se familiæ Primogenitis abdicarit, ac splendidis nuptiis lectissimæ Puellæ Theresiæ de Ligorio e Principibus de *Presiccio* sibi a Patre propositis renunciaverit. Per eumdem vero moderatorem, perque Avunculum *Cavalerium* Trojæ Antistitem sanctissimis moratum moribus apud Genitorem egit, ut ab eo exequendæ vocationis potestas sibi fieret. Tantis profecto mediatoribus haud ille potuit, quin filium, licet ægre, voti compotem faceret. Voluit tamen ut domi suæ remaneret. Sese enim recipere optabat apud S. Philippi Nerii Presbyteros, a quibus ultro fuerat admissus.

Jam vero, quam, satis comperta divini Numinis voluntate, Ecclesiasticæ vitæ ineundæ deliberationem ceperat, non amplius differendam, sed maturandam omnino existimavit. Die igitur vigesima tertia Septembris 1724. per Archiepiscopum Nazarenum Mirabella a Cardinali Pignattello Archiepiscopo Neapolitano ad id delegatum Ecclesiæ tonsura initiatus est. Mox inferiores Ordines insequenti mense Decembre recepit. Ut statim sese ad Evange-

licam

Digitized by Google

licam Prædicationem informaret, Congregationi Apostolicarum Missionum in Metropolitana erectæ nomen dedit. Sacris omnibus suæ Parœciæ functionibus intererat, collectosque per compita pueros Catholicis imbuebat prœceptionibus. Subdiaconatus inde, & Diaconatus Ordinibus insignitus majores quotidie efficiebat in solida virtute processus cum aliorum fructu & utilitate conjunctos.

Diaconus quum foret lethalem in morbum incidit. In illud ergo vitæ discrimen adductus decretoria nocte ad se simulacrum B. V. Redemptionis Captivorum afferri petiit, ad cujus Aram ensem vocationis initio suspenderat. Ita profecto factum, ingentique miraculo ad Deiparæ aspectum pristinæ valetudini redditus est.

Tali perfunctus periculo ad ecclesiastica obeunda munia alacrior rediit. Congregationis enim S. Philippi Nerii templum, Patresque quotidie frequentans, quorum Genitoris voluntas sibi interdixerat contubernium, spiritum ducere satagebat. Summo propterea mane ibidem divinis intererat mysteriis, ac fere quotidie sacra dape reficiebatur. Ægrotis in publico xenodochio in-

ingenti charitate inserviebat. Quo vero ab urbano strepitu remotus liberius Deo suni vacaret singulis mensibus per aliquot dies cum adlectis quibusdam egregia pietate Presbyteris Clericisque in rusticam secedebat domunculam, ubi extructo Altariolo divinis laudibus incumbebat. Sobria & frugalis omnium erat mensa, in qua ad alendos Pauperes cibum quisque seponebat: Oratio, psalmodia, ac rerum divinarum commentario comunis: Sermo per diem, nisi de divinis, aut necessariis, fere nullus. In tolleranda rerum inopia, & agrestis illius recessus incommodis patientia summa: In flagellando denique corpore ingens studium. Quibus in rebus Alphonsi fervor enitebat. Sed incensum, quo ipse in Deum ferebatur amorem non poterat, quin aliis communicaret. Quamobrem sermones sæpe de Dei amore seculique vanitate habebat ad populum, in templis præsertim, in quibus salutaris hostia per quadraginta horas publicæ fidelium venerationi erat exposita. Id vero primum in sacra S. Joannis æde, cui *a Porta* cognomen ferventer egit.

Jam tum sermonis gratia ita a Deo ditatus

tus videbatur, ut mire in Auditorum animos divinum amorem ingereret. Id profecto causæ extitit, quod Sacerdos vix effectus dignus ipse a Cardinali Archiepiscopo Pignattello fuerit habitus, qui ad sacras exercitationes universo Neapolitano Clero in S. Restitutæ Templo tradendas eligeretur. Nec spes illum fefellit. Tanta enim sagacitate, consilii maturitate, verborum pondere, pietateque ad venerabilem cœtum verba fecit, ut & ingentem fructum, & Archiepiscopi, totiusque Cleri plausum fuerit assecutus.

Sacerdotali charactere insignitus ita se gessit, ut non tam a dignitate exornari, quam illam moribus suis ornare visus sit. Majoribus enim ad tanti muneris administrationem virtutum ornamentis se diligentius comparavit, operamque omnem & curas ad suæ, ac proximorum salutis dumtaxat studium, ad Ecclesiæ commoda, ad divinæ gloriæ incrementum referre prorsus instituit. Rem divinam quoque mane ferventer facere, miseris ubique occurrere, ad Pœnitentiæ Tribunal, ampla in id ab ipsis Sacerdotii primordiis per Archiepiscopum potestate largita, diu aures præbe-

re

re, sacram cathechesim conferto populo exponere, ac per oppida, imperviosque pagos cum Apostolicæ Missionis Colleghis evangelium prædicare in more ipsi fuit. Splendidissima licet familia natus Sacerdotali veste ad talos usque ducta semper incessit, eaque tam obsoleta, atque pannosa, ut olim Hercules germanus frater ab eo attrita tunica e Missionibus reduce, nova indui, ex vili licet sago comparata, multis, ac iteratis precibus vix impetrarit.

Per id tempus anno scil. 1724. e Synensi Regno Neapolim eo consilio advenerat Apostolicus Vir Matthæus Ripa, ut Congregationem institueret, in qua, tum juvenes Synenses, quos secum adduxerat, tum Itali sacris habendis Missionibus imbuerentur, qui eo Catholicam Fidem afferrent. Cum tanto itaque viro charitatis causa publicum xenodochium quotidie petente, facile fuit Alphonso ad id item dedito consuetudinem inire. Ut autem novum illud institutum animarum saluti accommodatum sibi maxime probabat, sic ad illud promovendum sese comitem obtulit. Quamobrem relicta paterna domo in ejusmodi Congregationis ædem secessit. Tanto itaque zelo in juvenum

num animos ad Missiones informandos incubuit, ut merito illius operis erectio Alphonso potissimum sit referenda. Præter domesticas exercitationes, publicas eo in Templo conciones habebat, sedulamque audiendis Confessionibus operam dabat. Illud memoriæ proditum est, cum primum is in sacra Synensium æde de seculi vanitate ad populum verba fecit, tredecim puellas post auditam concionem, abdicatis nuptiis, sese Deo ultro vovisse. Sic item, quum olim Alphonsi genitor via forte iret, quæ ad templum ducit, populi frequentia allectus illud ingressus, ut filium concionantem audivit, divino actus amore, illacrymans inclamavit = me filius veram Dei cognitionem edocuit =

Sed Alphonsi charitas intra Civitatis fines coerceri non poterat. Quamobrem quum illius nominis, ac Sanctitatis celebritatem ubique fama vulgasset, ad sacras habendas Missiones certatim ab Antistibus expetebatur. Quocumque vero accitus foret cum adlectis sociis adibat, ac sacra Cathechesi, concionibus, audiendisque Confessionibus cujuscumque generis hominibus præsto erat. Tantum in id elaborabat, ut gra-

Digitized by Google

gravem inciderit in morbum, a quo tantisper levatus, quo fractas vires salubriore coelo recuperaret, ad Amalphitanam oram invitatus petiit. Ubi id Scalæ Vicarius rescivit apostolicam ejus operam imploravit. Ægritudinis ergo immemor ad illam Dioecesim se contulit, ac in pene dirutam cujusdam eremi ædiculam prope templum S. Mariæ de Montibus se cum sociis recepit. Haud tamen innumera fere incommoda, quot in ea solitudine tolleranda sibi erant, ipsum ab Animarum salute retardarunt. Instituta enim cum Sociis, Cœnobitarum instar, religiosa vitæ ratione, plebem christianis proeceptionibus erudiebat, & flagitiosos e perditionis via ad rectum salutis tramitem per pœnitentiam revocabat.

Interea dum Apostolicis hisce exercitationibus operam dabat a Scalensis Asceterii Monialibus, quibus a SSmo Salvatore notmen inditum erat, ad præbendas confitentibus aures expetitur. Cæteras easdem Virgines vitæ sanctitate, ac coelestibus charismatibus eminebat quædam Maria Cœlestis nomine. Hæc profecto sacra exhomologesi apud Alphonsum peracta, ei pandit, divinam esse voluntatem, ut ipse, relicta ur-

tot pietatis opera, quibus in urbe sese exercebat, inde proposita sibi major rusticorum indigentia præ oculis obversabantur. Jussus tandem a Socio totius rei curam Deo uni committere, lumenque ab eo precibus implorare pristina tranquillitate donatus est.

Peractis in Scalensi Dioecesi Missionibus Neapolim revertitur. Nil profecto habuit antiquius, quam, ut moderatori suo P. Thomæ Pagano Oratorii Presbytero animi anxietates, causamque aperiret. Verum ille Eum in re tanti momenti P. Ludovicum Fiorillo e Dominicana Familia sanctitatis fama commendatissimum consultum misit. Accidit interea, ut sanctus hic Vir Alphonso sibi antea ignoto obviam factus majora a se Deum expetere improviso significarit. Quamobrem ipse erectus animo rei gestæ seriem eidem exponit, cujus consilio in deliberatione capienda tamquam divino oraculo uteretur. Ille itaque temporis modo ad consultandum orandumque Deum quæsito, paulo post redeunti Alphonso in hæc verba respondit „ Opus, quod meditaris, „ opus Dei est. Quemadmodum lapis e „ monte in vallem ruit, sic jacta in Deum „ cogitatum tuum. Persecutiones habebis,

Digitized by Google

„ ne ideo tamen terrearis. Opus perfice.
„ Dei enim opem experieris „ Hoc porro responsum quum is ad suum Moderatorem P. Thomam Pagano attulisset, ratum ille habuit probavitque.

Tali modo Dei cognita voluntate, ne in novo aggrediendo Instituto sibi uni fideret sese totum moderandum commisit Stabiorum Antistiti Thomæ Falcoja docto sane Viro, & in asceticis præsertim rebus experientissimo, utpote qui e Piis Operariis ad Episcopatum fuerat evectus. Hujusce itaque consilio, ac alterius amplissimi Viri Sanctorii Schalensis Antistitis, qui ad novum Institutum in sua Dioecesi primo fundandum sese ultro exhibuerat. Alphonsus sibi Socios adjungere sategit.

Sed jam novæ fundationis rumor Neapolitanam Urbem pervaserat. Quamobrem persecutionum fluctus, quos Ludovicus Fiorillo Alphonso prædixerat, statim exorti sunt. Nam consanguinei non modo, imprimisque genitor, sed affines item per urbana amicorum studia, perque ipsas irrisiones eum a proposito avocare pertentant. In id quoque Apostolicarum Missionum Socii ne tanto destituerentur auxilio, omnia apud

apud Cardinalem Pignattellum studia viresque contulere. Hinc veritus, ne inter hujusmodi insectationes Presbyteros inveniret quos ad suum Institutum vitæque rationem aggregaret, eumdem Dei Virum Ludovicum Fiorillo per Epistolam adiit, divinam ejus precibus opem imploraturus, qui postridie Kal. Junias anni 1732. ita rescripsit
„ Putasne me tui tuique negocii, quod ad
„ tantam Dei gloriam pertinet, fuisse obli-
„ tum? Illud impræsentiarum magis, quam
„ antea mihi cordi est. Deo fide, nec exi-
„ guo Sociorum numero animum despon-
„ de. Pauci, iique Apostolici, pro multis
„ tibi erunt. Si adhuc ego in seculo fo-
„ rem summæ fortunæ loco haberem, me-
„ met ad asportandas sarcinas tibi in co-
„ mitem adjungere „.

Ubi vero tum Neapolitanus Archiepiscopus, tum alii, qui operi adversabantur, P. Fiorilli, sanctitatis fama commendatissimi, consilium Alphonso datum rescivere, immutata repente sententia novum Institutum patrocinari, ac auctorem venerari, summisque laudibus efferre cœperunt. Quamobrem ille, ineunte Novembre an-

ni 1732. Parentes, Patriam, domum, amicosque relinquere statuit. Hoc autem in eventu miram animi altitudinem ostendit. Ejus enim Pater ad extremum filii tentamen per tres solidas horas humeris abeuntis inhærens per lacrymas, perque lamentabiles voces ne se afflictum relinqueret est obsecratus. In acerrimo hocce conflictu inter naturæ Deique voces tam fortiter se gessit Alphonsus, ut præ resistentiæ vi totis contremuisse artubus suo inde familiari retulerit. Parta de seculo victoria, vili insedens asello Scalam proficiscitur. Humilem ibi cum inventis ex condicto sociis domunculam nactus, Antistitis facultate, Oratorium erexit, in quo V. Idus ejusdem mensis, Sancto Spiritu per solemnem missam invocato, perque Ambrosianum hymnum Deo redditis gratiis, cujus benignitate res bene feliciterque vertisset, novæ Congregationis fundamenta jecit, eamque primum a SS. Salvatore appellavit.

Hic Alphonsi, ac Sociorum sese caritas, ac virtus exercuit. Ædes imprimis ex quibusdam locatis domunculis in unam redactæ omni prorsus commodo, necessariisque rebus carebant. Nam humi super vile stra-

men

Digitized by Google

men somnum carpebant: Cibus, præter jusculum, illudque insipidum, ad arcendam famem fere nullus suppetebat. Duro fermentato pane, ex pistoris imperitia, vesci debebant. Is enim erat Vitus Curtius ingenuus, ac opulentus AquævivæVir ad id numquam exercitus, qui novi Instituti utilitate illectus, cœlestique visione monitus, seculi commodis propter Christum abdicatis, Marthæ munus in Patrum cœtu depoposcerat. Hujusmodi vero cibo, nonnisi humi strati lapideque ad collum appenso, singuli vescebantur. Haud tamen hocce pœnitentiæ genere, ac summa rerum inopia contentus Alphonsus jusculum industrie reddebat amarum, aspero cilicio corpus domabat, ferreisque flagellis sese cruentabat; quod quidem ut cæteris occultaret, purpuratos cruore parietes pennicillo mira dexteritate dealbabat. Indictis præterea Sociis quotidianæ vitæ exercitationibus, quod sibi supererat temporis silentio, jugique orationi tribuebat. Scalensis namque Antistitis venia Altaris Sacramento in Sacello reposito, illius præsentia, instar Paradisi gaudii, delectabatur.

Neque vero contemplativa vita eum comitesque ab activa retardabat, cui præser-

 in-

tim sese instituto dicarant. Rudem porro plebeculam christianis erudiebant præceptis, sacris expeditionibus per pagos, & oppida ingenti labore operam dabant, peccatores ad Christum quotidie plurimos per salutarem Confessionem adducebant, devotos homines ad perfectionis iter moderabantur, ubique tandem criminibus vitiisque bellum indicebant. Quæ sane res per Diœceses ac loca vulgata, ut magnam Populorum benevolentiam ac sanctitatis famam Alphonso conciliavit, sic in causa fuit, ut ad ipsum sociosque ultro rusticorum turba ad eluendas animi sordes ventitaret, ac probi Presbyteri sancta æmulatione incitati sese in comites adjungerent.

Verum infernus Christianorum hostis, ut vaferrimus est, Alphonsum tantam animarum segetem e suis faucibus eripientem ab incepto retardare conatur. Quorumdam enim sociorum animis boni specie consilium ingessit, ad erudiendam liberalibus disciplinis juventutem, præter Missiones, scholæ item vacandi. Cacodœmonis fraudem subodoratus Alphonsus id muneris ab instituto prorsus alienum suis inesse recusavit. Qua enim sapientia pollebat, intel-

le-

Digitized by Google

lexit, quod si in Missionum domibus Scholis aditus pateret, multum utique de vera in proximos, præsertim ignaros rusticosque caritate imminutum iri. Patres quippe imbuendis adolescentium mentibus dediti facile ab Apostolico munere deferbuissent, vel saltem in diversa distracti Missionibus raro vacassent; decrevitque propterea, Congregationem, quo divinitus fuerat excitata spiritu, eodem alendam & conservandam esse, uni rusticorum saluti fore semper addictam. Hoc porro Alphonsi consilium cum præjudicatis sociorum animis minime probasset. omnes Eum deseruere, præter Vitum Curtium, ac P. Cœsarem Sportelli, cujus vitæ integritatem ipsius defuncti corporis integritas ad hæc usque tempora ostendit. Quamobrem in ipso ortu Congregationis interitum vehementissime doluit.

Quoniam vero in novo aggrediendo Instituto divinam dumtaxat gloriam respexerat, ita reparandæ jacturæ opem ab uno Deo inter sueta charitatis opera multasque preces expectavit. Nec frustra. Suscitavit porro Deus Sacerdotes fideles, qui juxta cor suum, & animam suam facerent; plurimos scilicet adjunxit Alphonso Presbyteros,

Digitized by Google

ros, qui rusticorum miserati eorum saluti se penitus manciparunt. His potissimum suadentibus ipse novam fundavit Missionum domum in Calatinæ Diœcesis pago, quem a *Captivis* appellant. Quum vero Sociorum numerus quotidie magis augeretur, anno 1735. alteram erexit domum in Juranorum oppido Salernitanæ Diœcesis, cui SSmæ Trinitatis titulum indixit.

Hosce igitur Socios apostolico spiritu ferventes Dei beneficio nactus Alphonsus, quod jamdiu moliebatur, in præsentia exequi statuit, ut totius Instituti formulam ad certa capita Regulasque redigeret, votaque Deo nuncupanda decerneret, quibus omnes in unum congregati vitam moresque componerent; ad eam quippe diem comuni tantum officio, ac pietate ducti sine certis ac propriis legibus & magistratibus vixerant. Ergo precationibus, jejuniis, ac prudentum Virorum consiliis, præsertim P. Thomæ Pagano, P. Ludovici Fiorilli, Canonici Julii Torni doctrina clarissimi, ac Thomæ Falcoja Stabiorum Antistitis, in eam rem quamaccuratissime adhibitis, Regulas condidit tanta sapientia refertas, ut eas ubi domos fundavit, fundavit sane plu-

ri-

Digitized by Google

timas, sacri Antiſtites omnes, ac dein Summus ipse Pontifex adprobarint.

Ad earum itaque tramites Sociis proposuit, ut quandoquidem Chriſtum Dominum ſibi pro viribus imitandum cuncti susceperant, quoniam ille sese perfectum, atque integrum holocauſtum Deo Patri pro salute humani generis obtuliſſet, prorsus oportere, ut ipſi quoque per ſimplicia vota voluntariæ Paupertatis, Caſtitatis, Obedientiæ, ac Perseverantiæ usque ad obitum in Congregatione, pro suo modulo Chriſtum effingerent. Ita porro factum poſt multas preces sacrumque receſſum die pœnitenti Magdalenæ sacro XII. Kal. Auguſti 1742. Hisce vero votis tria item alia ſinguli addidere, nullam extra Congregationem dignitatem acceptandi, vitam perfecte communem servandi, ac ad Infidelium plagas Crucis vexillum afferendi, ſi id a Chriſti Vicario Romano Pontifice, ſive Generali Præſide jussum ſibi fuerit.

Neceſſum inde quum foret, ut unus eligeretur, qui cæteris ampla cum poteſtate præeſſet, collatis ad id Patrum suffragiis, in Rectorem Majorem (ſic enim qui cunctos moderaretur appellare placuerat) Alphon-

Digitized by Google

phonsus, nemine, præter ipsum Alphonsum, discrepante, electus est.

Inter hæc Congregatio majorem in modum crescebat maximique celebrabatur. Qua quidem re ex animo gavisus Alphonsi Genitor ad Juranorum domum se contulit. Hic vero filii sui, ac Sociorum sanctitate, eorumque apostolico zelo usque adeo captus est, ut sese antea Instituto adversum in Congregationis Laicum obtulerit, quod quidem, obstante filio, explere nequivit.

Quum itaque novi Instituti fama bonusque odor manaret quotidie latius, Presbyteri, qui certatim Alphonso nomina dabant, ubique ab Antistibus expetebantur. Hinc Dei Famulus, præter hactenus fundatas domos, III. Id. Octob. anni 1742. *Nuceriæ Paganorum* aliam Missionum domum erexit, eamque una cum templo Archangeli Michaelis clientelæ commisit; Huic vero fundationi aliæ successere domus S. Mariæ Consolationis Terræ *Iliceti* Diœcesis Bovinensis an. 1745. Domus S. Mariæ *Matris Domini* in Oppido Caputsileris Diœcesis Compsanæ Irpinorum anno 1747., Domus S. Mariæ in Cœlum Assumptæ S. Angeli ad Trullum (ad *Cupulum* vulgo nuncupant)

Digitized by Google

pant) in Statu Beneventano anno 1757., ac demum domus Missionis Agrigenti in Siciliæ Regno anno 1760.

Interea quum cl. me. Cardinalis Spinellus senior anno 1746. ab immortali Pontifice Benedicto XIV. ad moderandas Missiones per Neapolitanum Regnum fuerit delegatus, Alphonsum in Apuliam misit. Commentarii brevitas omnino non sinit, singula ejus gesta, mirasque conversiones per Diœceses Trojæ, Bovini, Trivici, aliasque illius Provinciæ Urbes, & oppida summo zelo peractas narratione complecti. Unum hic loci commemorabo, ex quo cetera percipi queant, eum in Collegiata Foggiæ, quæ Trojæ Diœcesis Civitas est, homines ad Deiparæ devotionem ferventer excitantem B. V. apparitione coram universo populo fuisse dignatum. Res ita evenit. Eo in Templo vetustissima, eaque lignea Dei Genitricis icon colitur, quam a *septem velis* nuncupant, argentea lamina undequaque munita, præter ovale velatum spatium Virginis vultui respondens. Hanc porro Imaginem prodigiis celebrem Evangelii Præco e proprioSacello ad Aram maximam concionis tempore translatam voluit.

luit. Solemni itaque pompa, ingentique frequentia populi Novemdium in Deiparæ honorem instituit. Quodam vespere quum solito ferventiori zelo Mariæ laudes & gloriam extolleret, populumque ad ejus inflammaret amorem, repente ex ovali velato spatio decorus Cæli Reginæ vultus omnibus sese dat intuendum, ac lucis inde radius exortus, temploque transverso pergens, faciem Alphonsi perculit. Quo factum, ut ipse cunctis in ecstasim raptus, ac pene exanimis apparuerit. Repentino duplicique prodigio obstupescens universa hominum multitudo miraculum inclamat, ac lætitiæ singultibus pœnitentiæ clamores ingeminat. De re, quæ coram tot testibus accidit, quotquot concioni aderant, aderant vero cujuscumque conditionis innumeri, haud est ambigendum; Imovero postea ad illam celeberrimam Imaginem corona solemni ritu donandam de prodigiis inquisitione facta, debuit ipse Dei Famulus miram commemoratam visionem pro veritate testari.

Tantam vero Deiparæ dignationem jugi, ac tenerrimo erga illam devotionis sensu sibi promeruit. Amore profecto in eam æstua-

æstuabat adeo, ut *S. Bernardino Senensi* suppar censeretur & esset. Modo ipsam amantissimam Matrem suam, modo dominam, modo suam spem appellabat; idque tanta dilectionis dulcedine, ut colloquentes ad pares amoris lacrymas commoveret. Quotidie illius Rosarium, psalmosque singulis Mariæ Nominis initialibus literis respondentes recitabat; quotidie item illius recolebat dolores, templaque visitabat. Multiplici autem cultus specie, peculiarique abstinentia singulis Sabathis, ac festorum pervigiliis constanter tolerata, Eam venerabatur. Omni demum dicendi vi, rationum momentis, spiritusque ardore utebatur, ut privatim singulos, publice Populos ad dulcissimam hanc Matrem devoto amore prosequendam inflammaret; propterea ipse per singula Sabatha de Mariæ laudibus, salutari Hostia venerationi exposita, sermonem habebat, idque ut sui item in unoquoque templo exequerentur stricte mandavit. Quo tandem absentes item eodem inflammaret amore librum *De Mariæ laudibus & gloria* summo bonorum plausu evulgavit.

Sed illuc revertor. Fundatis jam, quemad-

madmodum dicebamus, quamplurimis Congregationis domibus, quo firmius illius Regulæ subsisterent, ac servarentur exactius ab æt. me. Benedicto XIV. earumdem adprobationem Alphonsus petiit, obtinuitque per Apostolicas Litteras dat. XXV. Februarii 1749. Inditum vero Congregationi SS. Salvatoris nomen in illud *SS. Redemptoris* Pontifex immutavit, quo eam ab alia jam erecta ejusdem tituli Religiosa Familia distingueret. Nihil inde Alphonsus sategit magis exemplo verboque, quam ut sodales Instituti regulas rigidæ executioni mandarent. In singulis porro actibus omnes ipse præibat, & in adimplendis votis irreprehensibilis extitit. Licet Supremus Præses, moderatoribus tamen suis religiosissime parebat, imo tantum sibi obedientia cordi erat, ut ad illius nomen vel ipsis Laicis obtemperaret. Castitatem quoque adeo coluit, ut Angelus sine corpore appellaretur.

Paupertatem denique veluti Congregationis basem constituit. Eam namque vel ipsa Domorum ædificia redolere volebat, quarum mesaulas duodecim cubitis altiores vetuit. Cellularum januas rudes, pare-

rietes nudos, ac uniuscujusque Alumni supellectilem pauperem fore constituit. Fundationis initio fenestrarum clathros papiraceos voluit; progrediente autem tempore, majoris lucis ad studium obtinendæ causa, vitreos esse sivit. Suos census haud ipse administrabat, sed apud Religiosum rei familiari præfectum in commune bonum ac pauperum eleemosynam seponebat. Paupertatis amore papiracea frusta, & epistolarum segmenta ad sua delineanda opuscula servabat, nullumque in edendis libris lucrum spectavit. Obsoleta tandem ac resarcinata tunica attritisque calceis utebatur.

Pro Regula statuit, ut Locales non modo Rectores, sed imo & supremus jurisjurandi religione obstringeretur, nullum pecuniæ usum Sodalium arbitrio absque Præsidis venia permittendi. Congregationis gubernacula ut ipse tenebat, omnes singulasque Domos quoque anno, sive per sese, sive impeditus per Visitatores, lustrabat, ac minimas quasque novitates a Rectoribus forte in paupertatem,, cœterosque Regulæ Articulos inductas ignito zelo redarguebat. Annua visitatione peracta per encyclicam ad singulas domos missam Regularem Ob-

servantiam, ac uniuscujusque onera in memoriam revocabat.

Ne ullam vero exercendæ charitatis occasionem omitteret, hospitalitatem in Congregatione maxime voluit exerceri. Advenis profecto suas Domos patere, omnique ope eosdem per sodales foveri exigebat. Si quem Rectorem erga illos aliquantisper avarum resciret, censorem addebat, cujus esset illius defectus in excipiendis hospitibus ad sese referre, quo posset eorum liberali honestoque hospitio consulere. Ægrotos vero mira charitate complectebatur. Quocumque enim loco esset ad eos spirituali, ac temporali ope juvandos se conferebat. Imo & pericula, & mortem ipsam ultro appetere non dubitavit, si proximi salus id postularet. Anno circiter 1756. invaserat finitimam Messanensem Provinciam epidemica lues, totique Regno impendebat ejusdem calamitatis periculum. Itaque Alphonsus se voto obstrinxit, ut, si morbus invaderet, curæ insisteret animorum corporumque hominum, iisque juvandis operam, ac vitam quoque suam impenderet. Avertit divina clementia quod metuebatur malum, sed si defuit Alphonso

pe-

Digitized by Google

periculi subeundi occasio, voluntas certe non defuit.

Ut eximio itaque in ægrotos ferebatur amore, nil magis domorum Rectoribus commendabat, quam erga infirmos Sodales charitatem. Nulli, ajebat ipse, parcendum pecuniæ, nullisque incommodis ad ægros fratres juvandos. Vix eorum quisque in morbum incidebat, statim ei Alphonsi charitas præsto erat. Maxime vero studuit, ut dapes iis apponendæ bene forent comparatæ, quas propterea per sese examinare volebat. Alios necessarios, semet inutilem, appellans pro Sodalis alicujus vita suam Deo offerre consueverat. Neminem ob ægritudinis causam a sua Congregatione dimisit; imo vero Sodalibus pthysicum quemdam adolescentem domum remittere volentibus vehementer obstitit, ægrotosque ob eorum preces non onere, sed utilitate Congregationi esse dicebat.

In moderandis autem Sodalium animis mira prudentia utebatur. Rigorem cum lenitate miscens vultum in sontes induebat severiorem, in cœteros hilarem. Si quis in minimis paulo negligentior foret, indulgebat ultro, humanam incusans fragilita-

Digitized by Google

tem ; monebat tamen, ut a parvis quoque defectibus abstinerent, ne paulatim in majores inciderent. Munera meritis non personis distribuebat, eaque cujuscumque viribus ingenioque accommodabat. Teneras tyronum mentes & sacris habendis Missionibus, & perfectionis vitæ præceptis inter ipsos etiam familiares sermones imbuebat. Uno verbo: in tam aureo regimine pax una erat Alumnis gaudiumque commune.

At invidus pacis hostis nullum non movit lapidem, ut Sancti Fundatoris, suorumque animos perturbaret. Lites propterea per maleferiatos homines in novum Institutum ejusque domos excitavit, quibus illud pene ad interitum est insectatus. Id vero haud Alphonsi animum fregit, sed magis in Deum erexit. Per sese enim, perque Socios precibus, multisque hostiis sibi numen propitiare sategit; iis regularem observantiam enixius commendavit, omnibusque, præter suetas afflictationes, jejunium quoque Sabatho, die vero Lunæ peculiarem corporis flagellationem, & quotidianam tandem nonagesimi psalmi recitationem indixit. Singulis vero Divini Salvatoris exemplum, qui coram tondente se obmutuit, oravitque

pro

Digitized by Google

pro inimicis, totis viribus exequendum proponens eos mirum in modum ad reponendam in Deo spem erigebat. Metuentibus enim illis Congregationis interitum majorem in dies stabilitatem, præsertim vero post suum obitum vaticinans promisit. In refellendis item calumniis unam respexit Congregationis innocentiam, quin in protervum, ac petulans adversariorum ingenium moresque insurgeret, sed christiana mansuetudine defensioni studens victoriam reportavit; ipsisque adversariis progrediente tempore summis maximisque beneficiis injurias compensavit. Quo factum, ut Viri Sanctitatis, ac Instituti fama longius latiusque manaret.

Qua vero hostes charitate, cæteros quosque Proximos heroice dilexit. Per omnes enim suæ Congregationis domos mandavit, ut quotidie egenis alimentum distribueretur, etiamsi nullo ipsæ certo censu fuissent instructæ. Ajebat siquidem quo largius Sodales pauperibus, eo largius Deum sibi alimentum provisurum, quemadmodum probavit eventus. Nam inter locupletissimas eleemosynas nunquam providentia defuit. Quamobrem ipse stata diei hora singulis egenis stipem & alimenta elargiebatur.

Digitized by Google

Præter vero comunem hanc eleemosynam Civilium item familiarum inopiam proprio ære levabat.

Eximium hunc Viri amorem in Proximum miraculo Deus cohonestavit. Accidit, nescio quo die, ut egena quædam fœmina, quam a turpi corporis quæstu Alphonsus ad castum Christi amorem reduxerat, ac certa stype, ne ad ingenium rediret, in singulos menses alebat, eam petitura Nucerinam Domum adierit. A janitore dum illum acciri rogat responsum accepit, eumdem Neapolim fuisse profectum. Tristi nuncio maxime dolens templum ingreditur, ibique sese ad recipiendam stypem Alphonsum invitantem reperit. Eleemosynam ab ipso de more recepit, egressaque templo cum Janitore conqueritur, quod sibi Alphonsum Nuceria absentem simulasset, dum ille versabatur in templo. Eventu obstupescens homo iterum affirmat eum Neapoli commorari, ac nonnisi cœlesti bilocationis dono potuisse ibi elargiri eleemosynam.

Ex heroica hacce charitate in Proximos zelus ille manavit, quo singulorum æternam salutem vehementer optabat. Præter

enim

Digitized by Google

enim in id congregatam Presbyterorum familiam, omnes suæ vitæ horas, imo vero momenta in juvandis Proximis insumebat. Votum quippe voverat ne minimum quidem temporis momentum terendi, quin aliquid ad Dei gloriam, aut Proximi bonum vel moliretur, vel ageret. Nullam propterea ejus rei causa molestiam timuit, nullam defugit curam, laborem nullum detrectavit. Assiduus Pœnitentibus aures præbebat, anxiis consilia dabat, animasque ad rectum salutis iter incenso studio adducebat. Qua in re summa prudentia præstabat. Ascetica enim colloquia privatim, non publice habens, haud sermonem ultra necessitatis metam protrahebat. Nihil ad assentationem, & gratiam concedebat, sed juxta evangelica monita absque ulla personarum acceptione animas dirigebat. Cujuscumque statui ita se accommodabat, ut quod Seculari, vel proficienti concedebat, religiosis ac perfectis denegaret. Suavi hacce prudentia innumeros homines ad perfectionis apicem adduxit. Quo fiebat, ut ad ipsum consulendum ingens quotidie esset concursus, ac vel ipsi celebriores animarum moderatores eum consultum adirent;

proptereaque Director Directorum publice appellaretur.

Difficile dictu est, quot per ipsum fuerint ablata scandala, impedita crimina, ad Christum conversi peccatores. Modo huc, modo illuc ad evangelizandum pauperibus peragrabat, certatim ab Antistitibus requisitus. Nulli parcebat incommodo, nulloque impediebatur obstaculo, quominus divinum amorem in proximorum animos ingereret. In concionando tantum aberat, ut vanæ aucupandæ gloriæ lenocinio duceretur, quin imo, procul acta sublimitate sermonis, evangelicam vocem imperitorum captui accommodaret. Nihil propterea magis sociis, cæterisque Divini Verbi Præconibus per editam Epistolam commendavit, quam ut Christum Crucifixum absque ullo fuco, verborum flore, delectuque orationis prædicarent. Hinc nullam ipse instituebat Missionem, quin Populos ad salutares pœnitentiæ lacrymas commoveret. Plus enim ipse simplicitate in persuadendo valebat, quam alii calamistris, & lenociniis. Qua de re omnes illius doctrinam ex cœlesti orationis fonte haustam existimabant. Inter vero Apostolica munera sui prorsus oblitus

unis

unis omnino proximis vivere videbatur. Non ergo mirum si in Amalphitana Diœcesi Missiones habens Viro populum arguenti, ne ad ipsum pomeridianis horis adhuc jejunum confessionis causa ire pergeret, libere responderit, eo sese, non ad manducandum, sed ad salvandas animas contulisse.

At quoniam Amalphitanæ Missionis incidit commemoratio, non abs re erit ea brevitate, qua nihil est in historia dulcius, ingentem animarum fructum, ac mira quædam in Amalphitana Urbe anno 1756. ab Alphonso patrata enarrare. In ea enim innumeros peccatores ad pœnitentiam, fœminasque plurimas publice prostitutas a libidine ad honestæ vitæ sobrietatem adduxit, quæ pœnitens vitæ genus obfirmato inde animo retinuere. Plurimum item elaboravit, obtinuitque revera, ut Amalphitanæ Mulieres ad modestiam tecto capite incederent. Hæ vero omnes anteactæ vitæ pertesæ instrumenta ad profanos modulandos cantus adhiberi solita ad Alphonsum ultro adduxere, quæ ille publice combussit.

Tantæ commotionis causa ingens potissi-

mum

mum miraculum extitit. Fuit autem hujusmodi. Altera in concione, quum ad Deiparæ patrocinium invocandum populum incitaret, ignito actus zelo inclamavit: Ego pro vobis Virginem rogabo: Hæc vix bene finierat, ac orantis instar composito corpore, duobus fere cubitis supra sugestum elevatur in aera, ejusque facies subito splendore e laterali B. V. Simulacro prodeunte, velut Seraphim, irradiatur. Miro spectaculo ad sex circiter minuta protracto, qui fuerint in universa multitudine pœnitentiæ sensus, quique publici clamores, facilius mente percipi, quam verbis exprimi potest. Is vero ab ecstasi revocatus = *lætamini*, inquit, *quod dulcissima Mater gratiam pro vobis intercessit* = Gravissimi itemque plurimi oculati Viri rem publicis in tabulis sacro jurisjurandi vinculo testati sunt.

Non hic tamen finis prodigiis, quæ in Amalphitana Missione accidere. Eodem quippe momento, quo in templo e suggestu prædicabat, domi Confessiones excipere visus est. Quum item suum pallium ob ingentem Sanctitatis famam clam a devoto Viro in frusta comminutum fuisset, dum

pœ

pœnitentibus antelucano tempore præbebat aures, post lucem obstupescentibus omnibus repertum est integrum. Multa quoque alia prodigia patravit; præ cæteris autem illud, quod puerulum sibi oblatum Crucis Signo ab Epyleptico morbo liberarit, eumque operosum Presbyterum futurum prædixerit, quemadmodum postea evenit.

In postrema tandem concione populum ad propositi perseverantiam adhortans monuit, si in crastinum dœmoni e ferraria officina prodeunti assensum præbuisset, terræmotus flagellum subiturum. Postera prædictionis die e ferraria officina Bubula in forum ad ludendum adducitur. Ad spectaculum itaque populus confluit, eoque debaccante, improviso terræmotu quatitur Urbs. Singuli vaticinii eventu perterriti, velut pallida mortis simulacra, hæserunt attoniti, moxque templum turmatim petiere. Fervidam ibi Archiepiscopus Cioffi concionem instituit, qua durante, novo, majoreque intestino tumultu terra concutitur. Tunc Sacer Antistes suo Populo Alphonsi vaticinium in memoriam revocat, eumque de veritate edoctum in pœnitentiæ pro-

proposito roboravit. Tamdiu vero fructus a Dei Famulo in hacce Missione consecutus perduravit, ut eo post diuturnum temporis spatium Pii Operarii ad prædicandum adventi palam professi sint, nullam ea magis ordinatam, magisque morigeram Urbem invenisse.

Verum quo Alphonsi zelus per immensa charitatis spatia percurreret, non modo præsentes homines voce, sed absentes item posterosque scripto ad æternam beatitudinem opitulari sategit. Ascetica porro, & Moralia hujusce viri opera, quæ omnium linguis, atque litteris celebrantur, heroicæ illius charitatis tot sunt monumenta. Quemadmodum vero dicendi, ita & scribendi genus consectabatur pressum, ac sententiarum pondere magis, quam verborum phaleris exornatum. Ejus porro opera planum præseferunt stylum, quod in legentium animos facile influit, & (quod Auctor spectavit unum) ita eorum mentibus pietatis sensus infigit, ut ad Dei amorem, suaque obeunda munera, non alliciantur modo, sed etiam accendantur.

Nulla profecto fuit hominum conditio, cui sua ipse scripta non accommodarit.

Pro-

Digitized by Google

Prospexit enim puerorum educationi per typis evulgatas Christianæ Fidei, Orthographiæ, & Arithmeticæ institutiones. Prospexit capite damnatis per evulgatam praxim eorum animæ Deo commendandæ. Prospexit adolescentibus per editam moderandæ vitæ methodum. Prospexit puellis de vocatione sollicitis per pias quasdam exercitationes ad id maxime accommodatas. Prospexit hominibus conscientiæ religione anxiis per tractatum de scrupulis. Prospexit Cænobiticæ vitæ tyronibus per nonnullas meditationes ab ipsis exequendas. Prospexit Virginibus Deo sacris per aureum librum de earum oneribus. Prospexit animarum moderatoribus per monita ad eorum exequendum munus necessaria. Prospexit Parochis, & Evangelicis Præconibus per evulgatas dominicales conciones, praxim assidendi agentibus animam, nec non Rethoricam ad conciones elucubrandas. Prospexit Episcopis per libellum ad bene moderanda Seminaria. Prospexit Principibus per monita ad assequendam subditorum obedientiam. Prospexit denique unicuique hominum per exposita singulorum opera tum erga Deum, tum erga Proximos,

mos , perque devotas exercitationes ad æternam salutem assequendam .

Ad omnes etiam juvandos homines instituit , ut pia opera precesque singulis hebdomadæ diebus a suæ Congregationis Sodalibus fieri solitæ , Deo pro certo quotidie cœtu offerantur ; die scilicet dominico pro Summo Pontifice , Episcopis , & Principibus : die Lunæ pro convertendis Hæreticis : die Martis pro omnibus utriusque sexus Religiosis : die Mercurii pro Patribus , Matribusque familias , ac omnibus Evangelicis Operariis . Die Jovis pro innocentibus , & pœnitentibus , pro ægrotis , agonizantibus , animabus expiante igne detentis , proque infantibus , & lactentibus : die veneris pro Sodalibus omnibus Congregationis : die Sabathi pro Deiparæ devotis , proque Sodalium parentibus , affinibus , & benefactoribus .

Neque tamen tot suscepti labores , missiones , elucubrationes , ab orationis , & afflictationis studio ipsum retardarunt . Nullum enim prætermisit diem , quo die Sacrum non faceret . Id autem tanta animi corporisque devotione , ut adstantes ad lacrymas commoveret . Ad sacrificandum mul-

Digitized by Google

multa prece se comparabat , ac re divina peracta , multus erat in gratiis agendis. Ut vero in Presbyterorum corde , quo ipse æstuabat , divinum ignem accenderet , opusculum edidit de Sacro rite fervideque celebrando , deque divinæ psalmodiæ pensu attente devoteque persolvendo . Sanctissimum Altaris Sacramentum incenso devotionis sensu prosequebatur . In ejus porro adoratione per plures horas manebat immobilis, ac illius publicæ venerationi quotidie exponendi morem primus ipse omnium per totum utriusque Siciliæ Regnum invexit . Instituto enim voluit , ut per singula Congregationis templa quotidie sub vesperas Sacra exposita Pixide Salutaris Hostia a confluenti populo coleretur . Hæc profecto piissima consuetudo apud alias item Nationes invaluit . Quum enim ipse ad quotidianam hanc Sacramenti adorationem peragendam preces , fervidasque meditationes typograticis formis evulgasset , hæ per totam non modo Italiam , sed Galliam , Germaniam , aliasque Nationes in patrium idioma versæ sunt , communique plausu receptæ .

Quum tanto devotionis sensu Altaris Sacra-

cramentum prosequeretur, eximiam Christi illud instituentis, proque humani generis Redemptione morientis charitatem sub Sacratissimi illius Cordis symbulo ferventer recolebat. Quo autem omnes ad id inflammaret, hanc SS. Cordis Jesu devotionem acerrime docteque defendit, novendiales preces ad eam præveniendam Solemnitatem elucubravit vulgavitque, ac peculiare officium a S. Sede adprobari vehementer optabat. Sodalibus item suis, tum ipsas novendiales preces, tum solemne festum, tum denique hujusmodi devotionis promulgationem indixit. Singulos vero homines ad dulcissimum Cor Jesu redamandum excitans illius delineatam imaginem spinea corona circumdati, amorisque flammas eructantis distribuebat, ac dulcia, & melliflua cantica edidit. Rogatus olim a Literarum Antistite Giannini, ut ad habendam de SS. Corde Jesu panegyricam orationem Nuceria Paganorum suam Diœcesim peteret, fecit libens; tantoque fervore disseruit, ut ipse Antistes ignitis ejus verbis cum universo Populo vehementer commotus omnino non potuerit, quin tenere illacrymans humi procumberet.

In-

Digitized by Google

Incenso in Deum ardens amore diu noctuque per jugem mentalem, ac vocalem orationem quærebat, quem diligebat anima sua. Haud enim contentus comuni matutina cælestium commentatione plurimas in id alias horas addebat. Præcipuum vero contemplationis objectum sibi erant Christi passi cruciatus, quos quidem recolens a lacrymis temperare nequibat. Quotidie plurimas fundebat preces, ac Dominicæ Passionis Stationes orans lustrabat. Cum oraret hærebat immobilis statuæ simillimus, ac ratus a nemine audiri in dulces rumpebat aspirationes. Aliquando præ amoris vehementia totis artubus contremiscere, aliquando vultu, igniti carbonis instar, coruscare, aliquando demum, vel inter celebrandum, vel divini amoris actus eliciendos in dulces ferri ecstases, & e solo sublimem in aerem levari ab adstantibus visus est.

Nec mirum. Viva enim fide pro certo tenebat haud unquam Deum promissis defecturum, ac petentibus postulata concessurum, si necessaria puro humilique corde petantur. Hanc porro veritatem ut in aliorum quoque animis altius ingereret, librum

Digitized by Google

edidit, quem de *Orationis efficacia* inscripsit, ex quo præsertim uno heroica illius Spes Fidesque elucescit.

Cœlestis orationis pabulo mentem recreans, quo purior dilecto suo adhæreret, corpus abstinentia extenuare satagebat. Tam parce enim vescebatur, ut non exagerate dixerim, si dixero tota vita servasse jejunium. Uno tantum jusculo, seu pulte, fructibusque quotidie vitam trahebat. A carne, pisce, ipsorumque fructuum primitiis semper abhorruit; Illud vero, quod comedebat jusculum per amarissimum fruticem aloe, absynthium, & myrrham depravabat. Jejunii diebus, singulisque Sabathis in Deiparæ honorem a cœna semper abstinuit, ac sæpe sæpius jejunium pane tantum, & aqua definiebat. In communi triclinio humi stratus stipatusque felibus cibum sumere consueverat. Missionum tempore delicatiores epulas non modo sibi, sed Sodalibus item vetabat, ne insipientibus scandalum præberent, sed omnibus per temperantiæ exemplum ad perfectionem essent incitamento.

Verum corpus non modo abstinentia, sed flagellis item castigabat. Præter enim

com-

Digitized by Google

communes Instituti flagellationes quotidie per duas horas antelucano tempore sese cædebat antequam Sodales mane surgerent, & intempesta nocte postquam ipsi cubatum iverant. Tam dire autem corpus cruentabat, ut cubiculi parietes proprio cruore aspergeret, quos ipse consulto pennicillo dealbabat. Olim quum cl. me. Cardinalis Ursinus eum causa venerationis invisens plurimis meritisque laudibus extulisset, illo discesso, ad vanæ gloriæ fugandam tentationem tam sæviter se flagellavit, ut jugulati instar vituli insignem cruoris copiam emiserit, flagrisque coxendicis nervum offenderit; qua de re diu claudicavit. Ciliciis lumbos stricte cingebat, thoracem setosum acutisque cuspidibus intextum induebat, ac ferrea catena ex hamulis aculeisque conserta femora dilaniabat. Somnus ei brevissimus, quem super durum stragulum carpebat. Summa sæviente hyeme nunquam sese ad prunas calefaciebat, sed rigentes manus ad scribendum impares batilli calore tepefaciebat.

Heroicis hisce virtutibus quum maxime floreret, domi forisque sanctitatis fama celebrabatur. Quacumque faciebat iter, non

modo locorum incolæ, sed Civitatum Primores, atque Antistites ipsum maxime suspiciebant; Undecumque vero discessit sui desiderium reliquit. Summa profecto erat, eaque communis in eo colendo celebrandoque consensio. CAROLUS III. tunc utriusque Siciliæ, postea Hispaniarum Rex, ac inclytus ejus Filius Serenissimus FERDINANDUS IV. optimam de Alphonso opinionem fovebant, suamque Congregationem plurimis beneficiis, ac paterni amoris argumentis prosecuti sunt. Apud sa. me. BENEDICTUM XIV. qui Institutum approbavit, ac privilegiis auxerat, Moralem Theologiam ab Ipso editam sibique nuncupatam libentissimo excepit animo, crebrasque ad eum literas dare consueverat, summo is erat in pretio. Regii Consiliarii, omnesque Regni Proceres velut Sanctum eumdem venerabantur. Ipsum quoque maximi faciebant S. R. E. Cardinales, ac præ cæteris Neapolitani Archiepiscopi *Sersale*, & *Spinelli*, Archiepiscopus Beneventanus *Banditi*, *Castelli*, *Pirelli*, *Orsini*, *Emus Rezzonico*, aliique plurimi, qui ad ejus se amicitiam adjungere eamque tueri omni officiorum genere sa-

ta-

Digitized by Google

tagere. Venerabilis Dei Famulus *Antonius Lucci* Conventualium Familiæ decus, & Bovinensis Episcopus tanta familiaritate, amoreque Alphonsum prosequebatur, ut ejus Institutum in suam Diœcesim traduxerit; id quidem alii etiam Antistites exequi curarunt, ac memorantur inprimis Archiepiscopus Compsanus *Nicolai*, Archiepiscopus Beneventanus *Pacca*, Episcopus Agrigentinus *Lucchesi*, & Episcopus Verulanus *Jacobini*. Cajetanus autem Episcopus *Bergamo* ad ejus conspectum genuflectere, ejusque manibus oscula figere consueverat. Verbo cuncta complectar. Nullus erat Episcopus, nullusque Vir vel morum, vel literarum laude conspicuus, qui eum non coleret, eumque vel præsentia, vel per epistolas adire non averet.

Inter communes publicosque plausus omnibus nota ejus Sanctitas ipsum tantummodo latebat. Ex animo enim sibi vilescebat, seque omnium minimum, ac peccatorem appellans alienis precibus commendabat. Sui ortus claritatem, suæ doctrinæ excellentiam, suas denique heroicas virtutes & dona celare quammaxime studebat.

Digitized by Google

Etsi doctrina nemini secundus numquam tamen, non modo cum summis doctisque viris, sed item cum ætate studiisque inferioribus Magistri personam induit. Quamobrem de difficillimis interrogatus quæstionibus tam industrie sermonem dirigebat, ut quod sapienter dicere voluisset, ab aliis dici satageret. Illud propterea assequebatur, ut doctrinæ laudem sibi ab aliis tribuendam aliis ipse tribueret. Sua autem Opera extollentibus respondere solebat: pro me nihil, nisi in Christo Jesu gloriabor. Ægre vero ferebat ab eorumdem Operum revisoribus sui ortus claritatem extolli; prohibuitque omnino typographo suam imaginem Operibus inserere, quemadmodum ille repetitis precibus ab eo postulaverat, ac nonnisi post Alphonsi obitum potuit executioni mandare. Summorum Virorum, æque ac plebeculæ plausus, inanemque auram fastidiens, pauperum, & rusticorum consortio gaudebat. Inter Sodales autem, etsi Fundator, ac Præses, omnem præeminentiam semper odit, & arcuit; imo vero lavare paropsydes, verrere sordes, parare lectulum, aliaque viliora cum Laicis exercere munera haud erubescebat.

In

Digitized by Google

In Choro inferiorem locum seligebat; in triclinio plerumque humi stratus vescebatur; in Missionum itineribus, Sociis relicta Rheda, vili jumento utebatur; quo factum, ut sæpe Coquus non Supremus Congregationis Præses habitus fuerit.

Ab Ecclesiæ vero dignitatibus adeo abhorruit, ut eas abdicaturum Deo voto spoponderit. Ac re sane vera, quum olim per Neapolitanam Diœcesim Missiones habens rescivisset, Cardinalem Spinellum in ipsum, ut Episcopus fieret, oculos intendisse, illinc clam discedens in Juranorum domum secessit. Sic item apud Puteolanum Antistitem *Rosa*, tunc Cappellanum Majorem, omnia sua studia eo usque contulit, ne ab eo Salernitanus Archiepiscopus renunciaretur, donec voti compos fuerit effectus.

Interea vita functo æter. mem. Benedicto XIV. Carolus Rezzonicus magnæ virtutis, ac religionis Vir summa Patrum consensione, ac universæ Ecclesiæ plausu, CLEMENTIS XIII. nomine assumpto, Pontifex Maximus inauguratus est. Ad hujus item Pontificis aures Alphonsi nomen, doctrina, vitæ sanctitas, ejusque vulgata fama

jamdiu pervenerat. Igitur, quum per id tempus S. Agathæ Gothorum Ecclesia Antistite orbata fuisset, dignum Clemens præ cæteris, qui ei præficeretur, Alphonsum existimavit, eumque ne suspicantem quidem ann. 1762. Episcopum designavit. Delata per celebrem Nuncium ad ipsum electionis Epistola, onere perterritus expalluit illico, ac gravem sibi molem imponi considerans, ut illam defugeret, se dotibus ab Apostolo requisitis expertem, malam corporis valetudinem, ac emissum de abdicandis honoribus votum Pontifici supplex exposuit, iisque de causis munus detrectavit. Rationes sibi videbantur ad persuadendum gravissimæ, quibus fore sperabat, ut Pontifex ab ea mente removeretur. Attamen is iteratam ad eum Epistolam dedit, qua pro imperio præcepit, ut omni cunctatione, & causatione omissa, subiret onus, quin de voto sollicitus esset, propterea quod ab eo ultro solvebat. Hocce accepto responso sibi immerenti dolens tanta est affectus angustia, ut, obedientia humilitatem vincere nitente, ob labefactatas afflictationibus vires, lethalem in morbum inciderit. Tunc sodales, ne Fundatorem

Digitized by Google

rem flerent extinctum, ei suasere, iterum ad Pontificem rescribere, ut malæ valetudinis causa consilium immutaret; quibus ipse = præcipienti Pontifici velut imperanti Deo omnino obediendum = Sodales autem, qui aurei illius gubernii suavitatem, prudentiamque eatenus experti fuerant, quique Instituti incrementum ab ipsius præsertim sanctitate repetebant acceptum, ne tanto destituerentur præsidio, collatis in unum sententiis animisque, eumdem, licet Episcopali charactere insignitum, in *perpetuum* Supremum Rectorem confirmarunt, facultate ipsi facta, ut per Generalem Vicarium Congregationem moderaretur. Quo vero communibus votis Apostolicæ firmitatis robur accederet, Purpuratos PP. qui Regularium, & Episcoporum negociis præsunt, ad id supplices adivere, ac die 25. Maii ejusdem anni 1762. voti compotes effecti sunt.

A lethali morbo tantisper levatus insequenti mense Junio Romam consecraturus proficiscitur. Eum Velitras iter facientem Cardinalis Spinellus senior per diem hospitio summoque honore est prosecutus. Ad Urbem perventus, Pontifice tunc forte ab-

sen-

jamdiu pervenerat. Igitur, quum per id tempus S. Agathæ Gothorum Ecclesia Antistite orbata fuisset, dignum Clemens præ cæteris, qui ei præficeretur, Alphonsum existimavit, eumque ne suspicantem quidem ann. 1762. Episcopum designavit. Delata per celebrem Nuncium ad ipsum electionis Epistola, onere perterritus expalluit illico, ac gravem sibi molem imponi considerans, ut illam defugeret, se dotibus ab Apostolo requisitis expertem, malam corporis valetudinem, ac emissum de abdicandis honoribus votum Pontifici supplex exposuit, iisque de causis munus detrectavit. Rationes sibi videbantur ad persuadendum gravissimæ, quibus fore sperabat, ut Pontifex ab ea mente removeretur. Attamen is iteratam ad eum Epistolam dedit, qua pro imperio præcepit, ut omni cunctatione, & causatione omissa, subiret onus, quin de voto sollicitus esset, propterea quod ab eo ultro solvebat. Hocce accepto responso sibi immerenti dolens tanta est affectus angustia, ut, obedientia humilitatem vincere nitente, ob labefactatas afflictationibus vires, lethalem in morbum inciderit. Tunc sodales, ne Fundatorem

rem flerent extinctum, ei suasere, iterum ad Pontificem rescribere, ut malæ valetudinis causa consilium immutaret; quibus ipse = præcipienti Pontifici velut imperanti Deo omnino obediendum = Sodales autem, qui aurei illius gubernii suavitatem, prudentiamque eatenus experti fuerant, quique Instituti incrementum ab ipsius præsertim sanctitate repetebant acceptum, ne tanto destituerentur præsidio, collatis in unum sententiis animisque, eumdem, licet Episcopali charactere insignitum, in *perpetuum* Supremum Rectorem confirmarunt, facultate ipsi facta, ut per Generalem Vicarium Congregationem moderaretur. Quo vero communibus votis Apostolicæ firmitatis robur accederet, Purpuratos PP. qui Regularium, & Episcoporum negociis præsunt, ad id supplices adivere, ac die 25. Maii ejusdem anni 1762. voti compotes effecti sunt.

A lethali morbo tantisper levatus insequenti mense Junio Romam consecraturus proficiscitur. Eum Velitras iter facientem Cardinalis Spinellus senior per diem hospitio summoque honore est prosecutus. Ad Urbem perventus, Pontifice tunc forte ab-

scn-

Digitized by Google

sente, quo ferebatur in Deiparam amore; Lauretum pergere ſtatuit. Renitentem vero comitem Andream Villanium, ac itineris longitudine, summoque æſtu perterritum ea recordatione erexit, quod nullum eſſet incommodum propriæ Matris invisendæ lætitiæ æquiparandum. Hoc in itinere, quemadmodum & Neapoli Romam perens effecerat, orationi continuo vacavit, ac quoque vespere cum sociis Rosarium, & virtutum actus recitabat. In diversoriis ſilentium servabat, ac cibum sumere cum ipſis vectoribus non erubescebat. Temperantiam vero servabat adeo, ut delicatioribus sepoſitis cibis, rudiores vix deguſtaret, fructusque sale redderet amariſſimos. In Lauretana Æde Sacræ Familiæ res tanta devotione eſt veneratus, ut heroicam ejus Fidem oſtenderet. Quotidie ad B.V. Aram Sacrum devote faciebat, ac sub vesperas Sacramentum adorabat, cæteroquin domo haud egrediebatur. Solus vero, remotis arbitris, in sancta Æde infinitam Divini Verbi dignationem meditabatur.

Romam reversus nil habuit antiquius, quam Summum adire Pontificem. Uno tantum inſtructus famulo alios ſibi sumere re-

cu-

Digitized by Google

cusavit, barbam dumtaxat tunc sibi abradi passus, quum alias eam forfice per sese tondere soleret. A Summo Pontifice peramanter complexus trium horarum colloquio dignatus est. Quum inter gravissima Ecclesiæ negocia, de quibus ipse a Pontifice consulebatur, retulisset oppugnatum fuisse librum, quem de frequentis Communionis utilitate nuper ediderat, excanduit zelo Pontifex, eamque sanctissimam praxim animabus perquam utilem ostendens, idque sua firmans experientia, Ei jussit, ut adversarium confutaret; quemadmodum brevi Romæ fecit, editumque responsum ipsi Pontifici obtulit. Etsi Romæ sese abdere studeret, tamen a S. R. E. Cardinalibus, Principibus Viris, Religiosisque Præsulibus ob vulgatam sanctitatis, doctrinæque famam omni venerationis genere est prosecutus. Per eos vero dies, quibus Romæ versatus est, nuda cubabat humo, seque noctu flagris dire cædebat, quemadmodum famulus ad cubiculi fores attente rimans advertit. Domo egrediens quotidie pene innumeris egenis stypem elargiebatur; inter quos quum seminudum olim forte videret evocavit illico, eumque optimis lineis vestibus

pe-

Digitized by Google

pecuniaque donavit. Die tandem decima quarta Junii 1762. eximio pietatis, ac religionis sensu Episcopus inunctus est.

Suscepta manuum impositione, mira cupiditate exarsit desponsam sibi Ecclesiam quam ocyssime adeundi. Quare Roma statim discessus Neapolim reversus est. Illinc Nuceriam Paganorum ad Sodales suos in Regulari observantia inflammandos se contulit. Eorum ut obsequeretur votis summam in Congregatione potestatem retinere passus ad gubernacula habenda, juxta Apostolicam facultatem per ipsorum Sodalium preces sibi factam, Vicarium Generalem elegit P. Andream Villanium omnigenæ virtutis Virum; quam quidem electionem singuli postea Patres in generalibus comitiis ratam gratamque habuere. Nullis autem Alphonsus, licet repetitis validisque, suorum precibus potuit adduci, ut penes ipsos tantisper discessum cunctaretur. Petitionis vero causam illi habebant egregiam. Præter enim ingentem, quo Fundatorem prosequebantur, amorem, solito ardentior per id temporis urebat æstas, qua minus tutum arbitrantur Sanctagathensem Urbem petere. At is cupiens animam suam ponere pro

Ovi-

Digitized by Google

Ovibus suis, die undecima Quintilis mensis Ecclesiam insalubri cœlo sitam citus adivit.

S. Agathæ Urbem ingressus igitur est eo concursu omnium ordinum, ea pompa, ac celebritate, qua novus non modo Antistes, sed sanctus excipitur. Eum profecto Civitas universa in sinu oculisque ferebat, adventuque suo lætitia gestiens sibi maxime gratulabatur. Nihil enim non felix faustumque sibi ominari ab eo Pastore debebat, cujus virtutum & sanctitatis fama totum non modo Regnum, sed Italiam fere universam compleverat. Is Cathedralem Ecclesiam petens ad salutaris Hostiæ aram multis accuratisque precibus sibi Pastorum Principe propitiato, fervidam e suggestu orationem habuit ad Populum.

Mox octiduas Missiones in ipso regiminis aditu per sese saluberrime instituit. Ad vivam Pastoris vocem diffidentium conciliatio, perempta scandala, ablati restitutiones, innumeri peccatores ad pœnitentiam adducti, ac universi Gregis facies protinus immutata. Bonus inde Pastor ad Sanctuarium conversus Clericis, ceterisque sacris Administris spirituales exercitationes dedit,

dit,

Digitized by Google

dit, quibus eos ad Ecclesiasticæ disciplinæ observantiam, pietatemque maximopere incendit.

Concreditam sibi Ecclesiam ita gubernandam suscepit, ac si de singulis ovibus rationem esset redditurus. Quo vero consilium exequeretur, tum veterum Ecclesiæ Pastorum, tum præsertim S. Caroli Borromæi, ac Sancti Francisci Salesii, cujus lenitatis spiritum hauserat, ipsamque præseferebat effigiem, in omni pastoralis vitæ parte instituta, ac exempla ad imitandum sibi proposuit.

Animo itaque reputans populi reformationem plurimum e Clericorum vita, doctrinaque pendere, in id totis viribus incubuit, ut Ecclesiæ suæ optimos Clericos, Presbyterosque pararet. Jam vero initio ad Parochorum tentandam scientiam, candidatos ad Confessiones excipiendas per eosdem examinari volebat. Sed in eorum præcipue scientiam moresque inquirebat, qui animarum curæ, ac regimini admovendi essent, nec in eo tantam abs se curam diligentiamque adhiberi posse umquam putabat, quantam rei gravitas postularet. Id porro cavebat imprimis, ne quidquam alie-
nis

Digitized by Google

nis tribueret officiis, ſtudiis, gratiæ, humanisque rationibus. Qui hac via, vel artibus animarum curam, seu quodpiam aliud munus extorquere tentaret, cum in gravem ipſius offenſionem incurrebat, tum vero de spe excidebat omnis ejusmodi rei ab eo impoſterum consequendæ. Commendationes quippe apud Sacrum Antiſtitem pro totidem ignorantiæ, ac demeriti teſtimoniis habebantur. Nullam omnino Parœciam niſi per indictum suetum examen unquam contulit. Neminem vero ad ipsam admiſit trutinam, niſi de illius moribus certior effectus. Etſi autem canditatorum merita satis comperta apud se haberet, & explorata, ut de ſingulis deliberare, ac ſtatuere per se tutiſſime poſſet, coacto tamen examinatorum coetu, horum magis, quam proprio, in optimorum delectu utebatur judicio, Imo, paribus duorum meritis, quem præferret haud ipse decernebat, sed graviſſimorum Virorum conſilio utebatur.

Quam vero in Parochis doctrinam cum vitæ probitate conjunctam requirebat, eamdem a cæteris omnibus pœnitentiæ Sacramenti adminiſtris exigebat. Quanta itaque ma-

maxime poterat diligentia de illorum doctrina integritate, ac prudentia experimentum, ac periculum accuratissimum præmittebat. Semel autem ad id muneris adprobatos non uno satisfecisse sibi putabat examine. Metuebat enim, ne, quam ad primum sui experimentum attulerant studii contentionem, eo defuncti periculo, sensim remitterent, & de lato doctrinæ, ac scientiæ suæ judicio quasi securi, otio indulgerent. Ergo ut eos sollicitos semper ac studiis exercitatos haberet, Cleri Accademiam, Congregationem appellant, de morum quæstionibus instituit, quas coram se, sive bona, sive mala valetudine utente, solvi volebat. At quoniam uberem in agro sibi commisso animarum messem, Operarios vero ad eam colligendam paucos esse animadverteret, alterum Presbyterorum, & Clericorum Cœtum instituit, qui per se, perque suæ Congregationis Patres sacris habendis Missionibus imbuerentur, quosque præterea per Diœcesim ad pauperes evangelizandos mittebat.

Quum item intelligeret idoneos Ecclesiæ ministros nonnisi ex optime institutis Clericis fieri posse, in id operam contulit, ut

Ec-

Ecclesiæ addicti adolescentes pietate, ac literis, qua fieri posset maxima diligentia, excolerentur. Sed quod erat pro illis excitatum jam in Urbe Sanctagathensi Seminarium ob ædium angustias paucos pro Diœcesis amplitudine ferebat Alumnos. De eo itaque amplificando, augendoque consilium cepit, ac brevi feliciterque absolvit.

Præter ædificii amplitudinem nihil magis ipsi cordi fuit, quam tenellas plantas velut navus Agricola in Ecclesiæ agro diligenter excolere. Adolescentes propterea non antea in Seminarium admittebat, quam eorum genus, indolem, mores, explorata diligenter haberet. Egregios doctosque Præceptores eorum institutioni præfecit. Ne autem Secularium consortio Alumnorum indoles perverteretur Seminarii Scholas exteris omnino prohibuit. Neque contentus aliena cura ipse quoque in Rectoris, & Magistrorum partes, ac onera descendebat. Nam bis per hebdomadam per sese literarum, morumque Accademiis intererat, & singulis Sabathis ad eos sacros sermones habebat. Alteram item Accademiam de habendis concionibus invexit, qua per sese teneras Alumnorum mentes Missio-

num institutis imbuebat. Persæpe etiam ex improviso aderat prælegentibus, disputantibus, colloquentibus. Ita præsentia sua opus urgebat, laudabat, ac munusculis donabat solertes, arguebat socordes, excitabat torpentes. Neminem ad altiora studia gressum facere patiebatur, nisi prius accurato examine doctrinam per sese discuteret. Quo vero omnes ad studia alliceret sæpe ad Seminarium Obsonia mittebat.

At numquam major ejus animum cura pulsabat, quam cum autumnalibus feriis e Seminario fit Alumnis discedendi potestas. Timebat scilicet, ne sub liberiore cælo disciplinæ remissione, juvenili licentiæ laxarentur habenæ, ne studiis irreperet torpor, ac languor pietati. Quamobrem primis Episcopatus annis ab Alumnis autumnales ferias inter ipsas Seminarii ædes transigendas omnino voluit. Postea tamen, cum ob auctum ædificium, ac censuum inopiam ad id imparem se videret, non potuit quin egrediendi facultatem ipsis impertiretur. Perbrevem nihilominus eis concedebat apud suos rusticationem. Eosdem vero rus concessuros Dioecesanis Pastori-

Digitized by Google

ſtoribus, veluti carissima Eccleſiæ suæ pignora, peramanter commendabat, ut eorum vitæ consuetudinem sedulo observarent, caverentque, ne a susceptis inſtitutionibus vel minimum deflecterent, aut abherrarent. Ubi tandem ad Urbem ac Seminarii ædes revertendum erat literis Parochorum manu ac Sigillo obſignatis de ſingulorum autumnali vitæ genere certior fieri volebat.

His optimus Paſtor paternæ sollicitudinis curis ac ſtudiis quum illud fuerit consecutus, ut suum Seminarium, cum bonarum artium ac scientiarum, tum criſtianæ religionis, modeſtiæ, ac pietatis Schola videretur, neminem ad ordines, niſi poſt probatam in Seminario vocationem evehebat. Quo vero sese Clericorum inopiæ accommodaret, qui in Seminario ali nequibant, quosque cœteroquin optimis moratos moribus, debitaque scientia pollentes adverteret, Congregationes inſtituit, quibus ii omnino intereſſent, secus haud sacris initiabantur. Ne tandem ob inopiam a Sanctuario digni arcerentur, ſibi debita Curiæ jura donabat, imo ipsos suo ære subſtentandos ad sacras exercitationes mittebat.

Digitized by Google

Omnem vero curam operamque in id maxime contulit, ut forte invectas in Cleri mores ac disciplinam corruptelas abususque convelleret. Ergo quæ de vita & honestate Clericorum, sive ab œcumenicis, aut Diœcesanis Synodis, sive a Prædecessoribus suis sancita fuerant urgere identitem cæpit, novasque leges, ubi opus erat, sapienter addidit. Liberiores cum Laicis, alterius præsertim sexus, consuetudines, & familiaritates vetuit, ac externum quoque habitum ad Tridentini leges omnino jussit. Id porro cum ferventi studio zelaret, maxima item prudentia, & cautione peregit. Inoleverat per id temporis in urbe S. Agathæ inter Ecclesiasticos Viros textilium pinnatorum usus, avulsu fere impossibilis. Tantum ipse in id elaboravit, tantaque dexteritate se gessit, ut præter comunem expectationem hujusmodi sustulerit abusum, quin ullæ vel minimæ excitarentur turbæ. Secreta vero indagine in sontes inquirebat Clericos, in iisque puniendis ne quid de eorum crimine populo suboleret, medicinales dumtaxat sacri secessus pœnas adhibuit.

Virgines quoque Sacras præcipuo, quo decet Episcopum studio, regendas sibi

persi-

Digitized by Google

perficiendasque proposuit. Viros propterea graves, probatæque virtutis ac scientiæ iis dirigendis præfecit, qui non solum confitentes audirent, sed christiana cathechesi frequenter excolerent, & ad Dei amorem, ac ceterarum virtutum officia inflammarent. His vero haud contentus frequens Asceteria & Gynæcea petebat, ut Virgines per monita, perque spirituales exercitationes, quas ipsemet tradebat, perque graves conciones ad perfectionis apicem adduceret. Singulas vero humanissime ac patienter audiens cujusvis explorare necessitates, erigere pusillanimes, omnes denique ad mutuæ charitatis ac cælestis Sponsi amoris incrementum ignitis verbis inflammare solebat.

Ne vero quid earum animi de contentione virtutis, deque rerum divinarum amore remitterent, mollem cantum, velut perniciosam animabus pestem ab Asceteriis eorumque templis eliminavit, eique Gregorianum suffecit. Regulas Monasterii Reginæ Cœli Airolæ, quæ intra suæ diœcesis fines Civitas est, reformavit, typisque impressit, quas Virgines illæ ultro libenterque amplexantes rigidæ executioni mandarunt.

Digitized by Google

In Sanctagathensi Urbe pervetustum erat gynæceum temporis injuria in vile vagorum, & militum tugurium immutatum. Ad scandalum itaque amovendum novum ibi Monialium asceterium erigendi consilium cepit. Obtenta in id ab optimo Pontifice Clemente XIII. & a Serenissimo Rege potestate, tum Urbis largitione, tum pensionibus in singula sacerdotia indictis, templum, ædesque restauravit; Sacras inde Virgines Instituti SS. Redemptoris a Scalæ Monasterio III. Kal. Julias anni 1766. in novum traduxit. Hæ comuni plausu a S. Agathæ Civibus fuerunt exceptæ, & solemni ritu, ductaque longo ordine pompa asceterium ingressæ sunt; ac post triduum apposita claustra. Quibus vero ad substentandam vitam Virgines habebant opus profusa Antistitis liberalitas easdem instruxit. Quantum profecto Civitas ex nova hac fundatione fructum sit assecuta ex eo vel maxime patet, quod statim plurimæ tum cives, tum exteræ puellæ novarum Monialium clientelæ & institutioni commissæ fuerint.

Verum non modo ad restituendam utriusque Cleri disciplinam sed ad corrigendos etiam Gregis universi mores studia operamque

Digitized by Google

que convertit. Quumque ingentem malorum partem ex divinarum rerum, quæ ad salutem neceſſaria sunt, inscitia plerumque oriri intelligeret, in id mali genus a suis depellendum curam induſtriamque Alphonsus intendit. Nil ergo magis Animarum curatoribus ceterisque Presbyteris commendavit umquam, imo præcepit, quam ut pueros rudemque plebem chriſtiana rudimenta docerent. Hujusmodi sane inſtitutionem a Parochis unis diebus Dominicis fieri solitam ad ceteros item feſtos protraxit. Quo autem adultos haud chriſtianam puerorum Scholam frequentantes Fidei myſteriis imbueret, Doctrinæ compendium ſingulis diebus feſtis in unaquaque Eccleſia a Sacerdote cum populo perlegi juſſit. Miro vero spectaculo erat, ipsum Antiſtitem videre in sua Cathedrali, vel per diœceſim in Parœciis, pueros puellasque prima sacrorum noſtrorum notitia imbuere, munusculis allicere, ac factum cum Apoſtolo veluti parvulum in medio eorum, amantis nutricis inſtar, quaſi modo genitos infantes Catholicæ doctrinæ lacte enutrire.

Tanto profecto zelo in id æſtuavit, ut Parochis mandarit, neminem, niſi diligen-

 ter

ter in Fidei Mysteriis instructum, ad Pœnitentiæ, & Eucharistiæ Sacramenta admitti: Imo Episcopatus initio lege sancivit, ut ante Paschale tempus singuli Animarum moderatores subditos homines licet adultos de Mysteriis examinarent, quosque ignaros invenissent eadem exacte docerent; quem porro morem singulis annis commendabat. Genitores vero christianam filiorum institutionem omittentes, vel negligentes a pœnitentiæ Tribunali inabsolutos dimitti mandavit, donec tanto suo oneri satisfecissent.

Quum vero optimæ rusticorum institutioni illud impedimento foret, eosdem per novem pagos ac suburbia S. Agathæ longe inter sese dissita commorari, proptereaque non bene singulos ab altero ex Urbanis Parochis in fide posse edoceri, vel ab ipsis Episcopatus primordiis Parœciarum augere numerum excogitavit. Ac re quidem vera tres item alias novas Parœcias, Curatas Vicarias vocant, Apostolica fortitudine adversariorum superatis obstaculis, ædificavit, erexitque. Eorum alteri rusticos, & Colonos attribuit, qui suburbia ad orientalem, & meridionalem plagam incolunt. Alteri Colonos subjecit Pagi de Lajano a cæteris lon-

Digitized by Google

longe dissiti. Alteri tandem in Templo S.Petri a Romagnano erectæ incolas destinavit Pagorum, & casarum, quæ ad occidentalem partem vergunt. Ad Parochorum vero congruam substentationem simplicia quædam Sacerdotia addixit.

In Pago S. Mariæ ad Vicum prope Argentium Parochiale Templum vetustate fatiscens adeo erat angustum, ut ad capiendam Populi multitudinem, quæ tria hominum millia excedebat, impar esset omnino. Sacra proinde cathechesis in eodem Templo antea fieri solita, jamdiu ob loci angustiam fuerat intermissa. Hanc Animarum jacturam maxime dolens Alponsus omnia sua studia contulit, ut amplum de novo Templum excitaretur. Parochis propterea, & Universitatis Gubernatoribus semel et iterum coram se congregatis, validis cohortationibus ferventique zelo id tandem obtinuit, ut ad novam ædificandam Ecclesiam Parochi decimas, Universitas CC. nummum argenteorum annuum censum per decennium assignarent.

Hujusmodi, licet exigua, ope instructus per accitos Architectos ædificio manum admovit. Primum sacræ ædis lapidem die decima

Digitized by Google

cima nona Martii S. Josepho sacra an. 1763. solemni ritu pompaque jecit. Ad perficiendum mirificæ molis opus, præter alimenta Architectis in suo Argentino Episcopio large præstita, ingentes item sumptus liberaliter contulit. Brevi itaque templum perfectum est, ac S. Nicolao Magno dicatum. Amplius propterea universo Populo, singulisque, ad christianam institutionem aditus patuit.

Nec minus ardens tuendæ, servandæque fidei, quam inserendæ studium in eo fuit. In his, quæ ad illius integritatem pertinent delicati adeo erat judicii, ut nihil omnino dissimularet, ac ferret, quod ejus puritatem labefactare vel minimum posse videretur. Itaque illud imprimis advertit, ut sui Seminarii Præceptores sanæ Theologiæ libris uterentur. Summo videbatur dolore affici cum scandalosos, ac temerarios libros aliquod Fidei Dogma insectantes vulgari rescibat. Perquam rigide cavebat, ne per suam Diœcesim, perque Congregationis Domos venenati hujusmodi libri circumferrentur, aut forte per cuniculos intrusi dicto citius eliminarentur. Nulla profecto hocce in eventu sibi quies, nisi postquam validis,

soli-

Digitized by Google

solidisque argumentis eos confutasset. Miseratus præterea incautæ juventutis vices, quæ per libertatis larvam hujusmodi librorum venenum suis labiis propinat, nullum non movebat lapidem, qua auctoritate, qua gratia apud Regem, ejus administros, ac publicum operum Revisorem pollebat, ut eos vel edi, vel evulgari impediret, aut jam admissos e tota Neapolitana ditione procul arceret; quemadmodum pluries felici successu est consecutus. Summam vero cepit animo voluptatem cum Wolterium a Cll. Viro Abbate Nonnot confutatum audivit, ejusque confutationis novam Neapoli editionem fieri sategit.

Quum olim forte resciisset quemdam Presbyterum scandalosas docere doctrinas, Deiparæ præsertim dignitati injuriosas, zelo statim excanduit, temporisque momento tum ad loci Ordinarium, tum ad Cappellanum Majorem, tum ad Episcopum Melphitanum Neapoli degentem litteras dedit, ut publica auctoritate facinus impedirent. Tanto vero dolore ob id est affectus, ut inter hasce scribendas epistolas a lacrymis temperare nequiverit, seque promptum ad fundendum sanguinem exhibuerit, si impediendo malo esset opus. Ve-

Digitized by Google

Vetitos autem libros absque venia legentes privatim voce, publice scriptis est insectatus. Apostolici hujusce zeli satis praeclarum monumentum est opus quod *de Fidei veritate* inscripsit. In hoc profecto Ecclesiæ Pastores alloquens *pag.*468. eos ad secum lugendam Catholicæ Religionis persecutionem invitat, ac nostri ævi Hæreticorum artes ad perdendos Adolescentium animos graphice, ac sapienter expressit. Religionis propterea Administros hortatur, ut non modo lugeant, sed ad tollendam hæresis pestem totis viribus incumbant. Propitiandum, inquiebat ipse, per multas preces Numen, arguenda per increpationes vitia, ut ab Inferni faucibus tot animæ eripiantur.

Ex tanto Fidei puritatis tuendæ studio amor ille, & observantia proficiscebatur, qua Romanum Pontificem impense coluit, ejusque jura defendit. In id enim maxime incubuit, ut illius Primatum, Infallibilitatem in Fidei rebus definiendis, antequam accedat Ecclesiæ consensus, necnon Auctoritatem supra œcumenicum Concilium ab iis commentis ac sophismatibus, quibus nostra ætate hæ veritates oppugnantur, solidis argumentis vindicaret. Quamobrem

ut

Digitized by Google

ut primum *Justinus Febronius* RomaniPontificis Auctoritatem insectans exiit ex orco, statim ipse omnem ingenii aciem natura sublimem, studiisque maxime excultam in eum confutandum intendit; reque vera mirabili doctrina refellit: Pontificis item potestatem impios vetandi libros contra Oppugnatores, plurimis ob id adversariorum injuriis patientissime latis, acerrime defendit. Verbo tandem, scriptoque sæpe professus est, pro hujusmodi veritatum defensione ad mortem ipsam subeundam esse omnino paratum.

At quoniam, juxta Apostoli monitum, Fides sine operibus mortua est, haud satis Alphonso fuit ejusDogmata in Ovium mentes inserere, ac pura tectaque servare, sed plurimum laboris, ac vigilantiæ contulit, ut sui Gregis mores professæ Fidei respondérent. Ad id profecto assequendum in divini verbi prædicatione maximum præsidium collocavit. Non modo enim singulis diebus Dominicis, sed in cæteris etiam quibuscumque festis suggestum conscendens ad confertam cum Laicorum, tum Ecclesiasticorum multitudinem tamquam proChristo legatione fungens concionem habebat, non

Digitized by Google

in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus, & virtutis. Quo vero ánimas venaretur ea præsertim templa petebat, ad quæ, festi causa, major concursus erat, ut evangelicum panem per sacram cathechesim fervidasque conciones suis ovibus frangeret. Et quamquam unius plebis institutionem ejus omnis spectare videretur oratio, apposite tamen ad omnium statum & conditionem dicebat, & singulorum officia ita persequebatur, & explicabat, ut omni auditorum generi christianæ vitæ documenta suppeditaret. Sermo ejus vivus erat, & efficax, & ex imo pectore erumpere videbatur, ita ut ad Antistitis vocem vel ipsa saxea corda commoverentur. Sat autem erat vulgare Antistitem verba facturum, ut Urbs tota e suis veluti avulsa sedibus, desertisque domibus, ad templum, vel forum, quo concionem habebat, turmatim concurreret. Aliquando enim, publicæ præsertim calamitatis causa, in ipsis etiam plateis Evangelium prædicabat.

Jam vero cum a longe positis Ovibus Pastoris vocem excipi, audirique non posse animadverteret, Gregem universum per litteras loquebatur, & scripto pascebat, quos

Digitized by Google

quos voce, & ore non poterat. Pastorales itaque Epistolas, edicta, & monitiones pro rerum ac temporum varietate ad Clerum Populumque dabat, quo locorum quoque intervallo disjuncti filii Patris disciplinam audirent. Præter peremne hoc prædicationis & cohortationis genus modo huc, modo illuc per Dioecesim Sacerdotes mittebat, qui sacræ eloquentiæ in erecta ab Ipso Missionum Schola operam dederant, quique in scribendis, recitandisque concionibus eo duce versati fuerant. Per hos igitur, perque suos Congregationis Sodales in sollicitudinis partes adscitos identidem per annum diversis in locis Ovibus suis spiritualis vitæ alimenta præstabat. Quo vero Populus facilius in proposito contineretur, legem indixit, ut quotannis ab Evangelicis Quadragesimæ Præconibus per Passionis Hebdomadam in singulis Diœcesis Oppidis Missiones haberentur. Hocce adveniente tempore solito majore oris hilaritate videbatur perfusus, propterea quod certo sciret per illos dies in universa Diœcesi haberi Missiones.

Haud tamen ita alieno ministerio absentes pascebat Oves, ut sua voce præsentiaque fraudaret. In lustranda enim sæpius uni-

ver-

versa Diœcesi, ac ruralium Ecclesiarum obeunda visitatione religiosissimus extitit. Nullis ad id vel locorum intervallis, vel itinerum asperitate, vel aeris intemperie, vel denique valetudine plerumque infirma, deterreri aut retardari passus est. Singulas profecto rurales Ecclesias, sacrasque ædiculas, vel in saltibus, vel in prærupto montium loco sitas per se invisere volebat. Ut ad statum locum ventum erat haud de materiali visitatione contentus, spiritualem præsertim instituebat. Per octo dies de B.V. laude disserebat, ac tam mane, quam vespere apostolicam concionem habebat ad Populum; quem ferventissimis verbis ad pœnitentiam adducebat. Pueros inde adultosque rusticos perhumillime christiana præcepta edocebat. In omni quemcumque viseret loco de Pauperibus, deque ægrotantibus studiose inquirebat, quibus & ipse opitulabatur largiter, & aliorum quoque opem exemplo atque hortatu suo procurabat.

Octiduis expletis Missionibus illius loci Clero, quem visitabat, sacras exercitationes per se item tradebat. Tali modo Clero seorsum vocato, quæ necessaria ad ejus emendationem videbantur gravi, eaque aman.

Digitized by Google

amantiſſima oratione inculcabat. Illum præſertim ad exactam erga Antiſtitem ejusque juſſa obedientiam, Eccleſiaſticæ disciplinæ obſervantiam, ac bonorum operum exemplum totis viribus incitabat. Divinum præterea cultum, piorum Legatorum satisfactionem, ac cætera hujusmodi, quæ ad Religionem pertinent, sapientiſſimis Decretis vel reſtaurabat, vel perpetuo servanda curabat. Illud imprimis satagebat, ut adoleſcentuli Sacræ Confirmationis Sacramento contra Chriſtianorum hoſtis impetus roborarentur. Vigilabat vero quammaxime, ne idiotæ ad illud accederent. Neminem ergo admittebat, niſi de idoneitate per Parochi, vel confirmandi moderatoris teſtimonium ſibi conſtaret. In ipso autem adminiſtrationis actu fervidum ad confirmandos sermonem habebat; Patrinosque de eorum onere commonebat, ita ut Auditores ad lacrymas commoveret. Neminem tandem sacræ actionis loco discedere ſinebat, niſi poſt acceptam ab ipso paſtoralem benedictionem.

Ne vero locorum incolis in sacra Viſitatione eſſet incomodo, ære proprio tum se, tum Familiares alebat, suetamque Prædeceſſo-

cessorum procurationem imminuit. A muneribus ut semper abhorruit, abhorruit præsertim in lustranda Diœcesi. Hinc ut cetera omittamus, quum quidam Airolæ Presbyter tenue quoddam fructuum donum ad Antistitem misisset, ipse statim ad donantem remisit. Ægre id ferens Presbyter cum eodem questus est, propterea quod tenue munus, amoris, et obsequii dumtaxat, non autem alicujus assequendæ rei causam spectarat. Cui ille respondit = Quum per Sacros Canones Episcopis absolute vetitum sit in Visitatione recipere munera, nullus superest interpretationi locus inter exiguum, & pretiosum, inter urbanum, & officiosum donum =. Perfunctus unius Pagi vel loci Visitatione vili jumento vectus in alium contendebat: discedentem vero pauperum & omnium ætatis hominum turba contineri vix poterat, quin lacrymis prosequeretur. Quocumque tandem transibat ad Eum miraculorum fama commendatissimum ægros, tum adultos, tum infantes certatim populi afferebant, super quos ipso manus imponente, ii bene habebant.

Præter pastoralem Visitationem nihil excogitatum, vel intentatum reliquit quod

ad

ad christianam disciplinam in Populum inducendam vel retinendam conferre posse putaret. Summa profecto vigilantia utebatur, ut omnino singuli paschali præcepto satisfacerent. Quo ad id fraudem omnem dolumque adimeret Parochis stricte præcepit, ut per quadragesimale tempus Animarum censum conficerent, utque Paroeciæ domos lustrantes singulis hominibus schedulam distribuerent uniuscujusque nomen præseferentem, ipsiusque Parochi charactere conscriptam, quam singuli deberent in sacra synaxi eidem Parocho restituere. Ut denique omnes ad rite sancteque satisfaciendum paschali præcepto disponeret, evangelicis præconibus in eorum patentibus litteris præcipiebat, ut Populum per cathechesim de iis quæ ad Eucharistiæ, & Pœnitentiæ Sacramenta recte obeunda necessaria sunt, diligenter instruerent.

Quo autem adolescentulos nuptiarum speciem subdole simulantes a liberiore ac diuturnà cum puellis consuetudine arceret, Parochis vetuit, ne promissa de futuro Matrimonio sumerent, nisi ab iis, qui forent nuptias proxime contracturi. Parentibus vero anathemate præcepit, ut a suis lari-

bus ante sacra nuptialia Sponsos exularent: Quibus profecto legibus assequebatur, ut quisque ea, qua decet, mentis puritate ad Matrimonii Sacramentum accederet.

Quantum vero sibi cordi fuerit, ut pueri matura ætate Sacro Confirmationis Oleo munirentur, superius innuimus. Illud ergo dumtaxat heic loci addendum ducimus, ipsum mala valetudine ad sacras actiones forte imparem, Amalphitanum Archiepiscopum *Puoti* rogare fuisse solitum, ut vel in Urbe S.Agathæ, vel in alia Ariolæ, vel tandem Argentii in ministranda Confirmatione suas gereret vices. Tanto denique studio in id vigilavit ut olim, ne adolescens in dissita quadam rustica domo pthysi correptus absque Confirmatione decederet, eo statim sese contulerit.

Quoniam autem ad fovendam in Fidelium mentibus Religionem, ac pietatis igniculos excitandos piæ exercitationes, ac instituta plurimum possunt; totus in eam curam incubuit, ut per Urbem, totamque Diœcesim hujusmodi devotos usus vel induceret, vel intermissos redintegraret. In Cathedrali Ecclesia morem invexit, ut Presbyter primam Missam celebrans de divinis

cum

Digitized by Google

cum Populo quotidie commentaretur. In templo B.V. Montis Carmeli Terræ Argentii dissociatum Civilium hominum Sodalitium iterum congregari sategit, ac sæpius ipse ad Confratres publicos sermones habebat. Dum vero olim ad Deiparæ devotionem solito ferventius eosdem excitaret, subita luce splendescere Templum, ejusque facies, Solis instar, coruscare visa est. Legem item indixit, ut quotidie sub vesperas in singulis Diœcesis Parœciis salutaris Hostia in Pyxide publice exposita per editas, ac evulgatas preces a confluenti Populo coleretur. Sed nimis longum esset singulas pias exercitationes ab optimo Antistite institutas recensere.

Pari profecto studio, quo divinæ Legis observantiam zelavit, cujuscumque generis scandala impedire sategit. Et quoniam inter cætera vitia ad illud præsertim libidinis corruptam hominis naturam proniorem intelligeret, hinc ardenti zelo publicas meritriculas ab amatoria vesania ad castum Christi amorem traducere conabatur. Ubi primum per Diœcesim prostitutam resciebat fœminam illico accibat, ac paternis monitis certum salutis discrimen expo-

nens eamdem ad rectam salutis semitam incitabat. Si vero in libidinis proposito obfirmato esset animo, is obtenta a Prætore auxiliari manu, eamdem carceribus trudi, vel, ne morbida pecus totum ovile corrumperet, e Diœcesi exulari curabat.

Quum forte recuperandæ valetudinis causa Nuceriam Paganorum per aliquot dies se contulisset, publica quædam Meritrix, quæ e sua Diœcesi fuerat expulsa, Antistitis absentiæ occasionem nacta, eo æffrons ad sueta flagitia redivit. Ubi nuncium ad Alphonsum pervenit, suæ statim oblitus valetudinis, ægrotus ut erat, citus ad impediendum malum Diœcesim repetiit. Accitam illico fœminam gravi cohortatione est redargutus; deque divino amore sæculique vanitate tanto fervore dixit, ut illa ad Antistitis pedes poenitentiæ lacrymis perfusa procubuerit. Suo itaque studio impensaque eam tuto domicilio locavit, in quodam scilicet Neapolitano gynæceo, in quo asperum vitæ genus instituit. Plures fuere hujusmodi fœminæ, quas Alphonsus e peccatorum cœno traductas diu tuto loco retinuit, collataque inde e suo ære dote, nuptui tradidit. Uno verbo. Nulli

li pepercit incommodo, laboribus, pecuniæ, ut libidinis pestem a suis Ovibus eliminaret.

Argentii haud erant pro mulieribus carceres, proptereaque criminosæ inter ipsos satellitum lares detinebantur. Divinæ offensæ incitamentum dolens Alphonsus apud loci Ducem totis viribus egit, ut novæ extruerentur ædes criminosis fœminis assignandæ. Qua itaque sanctitatis celebritate præstabat facillime a Duce quod petebat obtinuit.

Nec minorem impendit operam in adolescentulis Puellis a profanis amoribus revocandis. Virgines, quæ inopia pressæ divitum paterent insidiis, de suo collata dote, in matrimonium conjungebat. Aliis egenis, sua item pecunia vestes, lectulos, alimenta, & quidquid ad substentandam vitam haberent opus, abunde comparabat, ne inopia periclitarentur. Si hujusmodi inopes Puellæ ad expediendas Matrimoniales, ut ajunt, litteras ipsum adiissent, quo earumdem facilius conditioni prospiceret, non modo sibi debita jura donabat, sed eleemosynis earum occurrebat inopiæ; Imo vero sæpius ad locandas egenas Virgines matrimoniales

dispensationes proprio ære solvebat.

At non modo in libidinis vitio e sua Diœcesi prorsus eliminando, sed in cæteris quibuscumque vigil ac studiosissimus extitit. Criminosos & facinorosos homines paternis primum monitis corrigebat; si vero ad flagitia redirent, debita eos pœna plectebat. Tanto id zelo exequebatur, ut ad nullam vel personæ qualitatem, vel Magnatum studia respiceret. Nulli item parcebat labori, pecuniæ, ut lites componeret, odia inter familias extingueret, dissociatos tandem animos reconciliaret. Unum præ cæteris commemorabo, ex quo reliqua percipi queant, ipsum, ut rusticam quamdam fœminam ad donandam filii occisori veniam incitaret, illius casam petere non dubitasse; Immo vero ad omnia amovenda effugia, menstruam eis stipem perpetuo assignasse.

Ob heroicum hunc zelum divinæ impediendæ offensæ, miseram animarum vicem in perduellione decedentium intime miseratus, tum Ecclesiasticas, tum laicas leges id generis facinus omnino vetantes in unum collegit, evulgavitque, quo frequens ille abusus in Neapolitana Militia funditus tolleretur. Suas præterea preces Regi obtulit,

ut

ut Administris hujusmodi legum executionem pro imperio præciperet. Dum vero perduellionis impietatem scripto exponebat, lamentabili voce amarisque lacrymis animarum plorare jacturam auditus est.

Tantum animarum zelum & pastoralem Gregis sollicitudinem mira cum charitate miscebat. Nam miseros omnes ita gerebat in oculis, ut seipso chariores habere videretur. Quas profecto ad personam ac dignitatem tuendam opes & facultates acceperat, ad illorum magis subsidium, quam ad proprium usum & commodum referre solebat. Ad satiandam egenorum famem iis Episcopales ædes quacumque diei hora patere volebat, quibus ipse vel pecuniam, vel alimentum, vel vestes elargiebatur. Qua de re vel necessarium cibum sibi subtrahebat, ut fieret refectio pauperum abstinentia jejunantis. Monitus propterea, ut magis suæ sustentationi consuleret, respondere solebat, sibi esse in egenis immensos filiorum greges alendos. Præter autem frequentes hasce eleemosynas, identidem per diem repetitas, domesticæ rei curatori edixerat, ut quoque Sabatho singulis mendicis ad Episcopales ædes confluentibus panem, stypemque

Digitized by Google

que tribueret. Per vias pauperum turmis obsidebatur, quibus modo sua, modo aliena manu pecuniam erogabat.

Quanta porro liberalitate inopibus Virginibus, ut conditionem reperirent, dotem ære suo elargiretur, paulo ante commemoravimus. Sed & egenas familias, quas pudor emendicare vetabat apud se descriptas habens certo censu in singulis mensibus per secretum eleemosynarium peramanter alebat. Quo vero singulis Diœcesis pauperibus profusa ejus charitas præsto foret Parochos monuit*, ut cujuscumque Parœciæ egenorum censum ad sese afferrent*, quorum ipse inopiam larga manu levabat. Presbyteros quoque ad celebrandum impares aliosque homines habituali morbo impeditos ære suo sustentabat. Sæpius Administris, Colonis, & Episcopalis Mensæ Conductoribus ingentem pecuniæ vim sibi debitam relaxavit, ac non semel menstrua stype eorum levavit inopiam. Verum non modo pecuniam sibi debitam sæpe remisit, sed pluries item aliena debita de suo satisfecit, quo homines ad se confugientes a creditorum liberaret angustiis.

Ejus ad pedes se olim abjecit egenus quis,

Digitized by Google

quis, quem Antistes certa pecuniæ summa in singulos menses alebat, ac ingemebundus narravit sese alieno ære gravatum ad incitas fuisse redactum, propterea que ab ipso suppetias opemque imploravit. Alphonsus miserum sueta charitate complexus, cum tanta haud sibi in præsentia pecunia foret, quanta solvendo debito oportebat, cum Creditore convenit, sese alieno æri per menstruas solutiones pro egeno satisfacturum. Mirabile hoc certe fuit, mirabilius vero illud, quod alienum æs Creditori dissolvit, quin interea eleemosynam debitori assignatam vel hilum quidem imminueret. Sed commentarii brevitas profecto non sinit, ut singula hujusce Viri charitatis monumenta recenseam. Mirabantur profecto omnes quomodo unius Episcopi proventus, profusæ adeo largitati sufficerent. Nam recepti datique summa ad calculum vocata subductisque rationibus repertum est summam in egenos ab Eo profusam aliam perquam longe per annum excedere, quam ad propriam substinendam vitam, ad tuendam dignitatem, ad alendos, solvendosque familiares omnes, & administros insumebat.

Sed

Sed splendidius Alphonsi charitas in egenos eluxit anno 1764. quo annonæ inopia tota premebatur Italia. Eo enim in eventu egenorum millibus, eoque amplius, stipatum se vidit, quin frumentum haberet. Quoniam vero futurorum præscius superiore anno præter morem legumina comparaverat, singulis famelicis alimoniam non modo, sed stypem distribuebat. Quum tandem nummi, ac alimenta sibi deessent, currum, mulas paulo ante a Fratre sibi donatas, pectoralem Crucem, pretiosum annulum, ac prætiosiorem alium a Litterarum Antistite dono acceptum, omnemque ædium supellectilem divendi jussit, totumque pretium dispersit, deditque pauperibus. Toto autem caritatis tempore modico pane, tenuique jusculo vitam traxit, ac communem mensam solito frugaliorem familiaribus indixit.

Postquam vero facultates omnes in cæle-stes thesauros manus pauperum deportaverant, argentea item Cathedralis Pontificalia, ni Canonici renuissent, in alendos famelicos erogasset. Quadam die quum innumeræ, qua stipabatur, egenorum multitudini sese omnino inopem, propter eaque

ad eleemosynas prorsus imparem exponeret, vel ipsos famelicos ad teneras lacrymas commovit; quod ut ipse vidit, sese item a fletu temperare nequivit.

Sed sibi molestius illud, quod nullibi datum erat frumentum reperire. Ferventi propterea studio apud amicos, apud Religiosos viros, apud ipsum germanum fratrem plurimum per epistolas egit, ut suis pauperibus præsto forent. Nec spes inanis, aut frustra suscepti labores. Nam ejus frater tantum frumenti ad se comportandum curavit, quantum acerbissima, eaque universalis sinebat inopia. Ubi itaque ad ipsum pervenit triticum, totum illico egenorum turmis prudenti ratione distribuit. Quotidie civiles, ac nummatos homines, necnon Ecclesiasticos coram se convocatos ad elemosynas vehementi cohortatione incitabat. Religiosis quoque singulis id ferventer commendans, cum eorum alterum huic rei minus studentem advertisset illius negligentiam severe increpavit. Tantam profecto molestiam ob pauperum inopiam præseferebat Alphonsus, ut per totum, qua late patet, utriusque Siciliæ Regnum crebris sermonibus celebraretur. Eam propterea

terea Neapoli resciens P.Paschalis de Matthæis Ex-Provincialis Societatis Jesu triginta argenteos nummos ad Eum misit, quos ut ipse accepit, egenis distribuit.

Pressius vero per Urbem S. Agathæ frumenti caritate grassante haud veritus est amantissimus Pastor suam vitam exponere, ut alienæ incolumitati consuleret. Nam publicum Annonæ Præfectum a tumultuante Populo ad necem conquisitum domi suæ abdidit, seque pro illo obsidem furenti multitudini obtulit. Suavi inde oratione singulorum animos sibi devinxit, totamque Episcopii, & Seminarii farinam famelicis distribuens tumultum extinxit.

Accidit interea, ut quadam nocte familiares cubitum ituri in altero ex Episcopii conclavi, cujus fores per diem cuicumque patebant, adolescentem fame pene extinctum invenerint. Ad Alphonsi aures ut triste nuncium pervenit, cucurrit illacrymans, ac veluti misericors Samaritanus semianimem amplexatus peramanter fovit, liquoribus ad sensus pedetentim revocavit, ingestoque per vim in ejus os cocholatæ frustulo animum ei addere sategit. Ubi ad vitam eumdem revocatum vidit, intime ga-

visus

visus est, neque ipsum, nisi per triduum apud se bene pastum, dimisit.

Pari autem amore miseros homines in publica vincula conjectos prosequebatur. Bis enim per hebdomadam stypem ad carcere trusos mittere solebat, ac quoties ante eorum crates transibat eleemosynam item elargiebatur. Si vero nummos eos ludo perdere resciret, ipsis panem distribui jubebat. Quibuscumque tandem eorum, qui Eum per preces supplices adiissent, vel ad alendam familiam, vel ad solvenda debita pecuniam erogabat: Non minus vero de illorum spirituali, quam corporali vita sollicitus binos Sacerdotes præfecit, apud quos illi conscientiam frequenter expiarent. Diebus quibusque festis eos Sacro interesse volebat; quumque Argentii nullum esset intra Carcerum septa Oratorium, illud de novo construi sategit. Bis tandem per annum Nola Canonicum accibat, qui eisdem Evangelica præcepta exponeret, perque conciones ad salutarem pœnitentiam adduceret; quo quidem in eventu Antistitis ære appositis in prandium epulis reficiebantur.

Quanta porro commiseratione in reos is ferreretur tunc maxime patuit, cum anno

Digitized by Google

1772. tres Albanenses milites e sua statione transfugæ ad ruralem quamdam Sanctagathensis Diœcesis cappellam confugerunt. Ut enim illi capitis pœna plectendi erant, in vincula conjecti sunt, confectisque de more actis illud miseris effugii supererat, quod sacra ædicula Ecclesiastica immunitate gauderet. Acta propterea ad ferendam in id sententiam ad Alphonsum transmissa sunt. Satis vero notum erat rusticam illam ædiculam nulla gaudere immunitate. Idcirco non defuit, qui Episcopo justitiæ & charitatis stimulis maximopere anxio consuleret, ut ad tuendam reorum vitam de immunitate constare decerneret. Ad mendacii consilium ejus exhorruit animus, & consulentem vehementi reprehensione redarguit. In diem tamen differebat Sententiam eorumdem intime miseratus. Angebatur interea, quod omnino nesciret quid consilii capiendum. Ad incitas tandem redactus oratum secessit, perque multas epistolas apud Regios Administros reorum vitam pro Christi ejusque Matris amore supplex expetiit, suique animi angustias exposuit. Cum itaque apud Regem ac Magnates Sanctitatis fama maxime floreret, paucis abhil-

Digitized by Google

abhillinc diebus responsum accepit, Regem ejus obtentu reis non modo vitam donasse, sed omne etiam pœnarum genus remisisse. Quamobrem eosdem reos gratias reddendi causa supremus Militiæ Præfectus ad Antistitem misit, quos ille ferventer de crimine arguit, & ad expiandam conscientiam per biduum hospitio recepit.

Quam vero ægrotorum curam gereret optimus Antistes, qua sollicitudine, & charitate eos prosequeretur paucis exequemur. Ad invisendos enim solandosque quoscumque Diœcesis Infirmos humiles pauperum casas, ac tuguria frequens adibat. Ægroti lectulo sistens propriismet manibus stypem, & corporalem opem præbebat. De æterna autem eorum salute solicitior per salutaria monita ad æternæ beatitudinis iter faciliorem aditum eisdem parare satagebat; quem profecto morem cum in Urbe, tum in quibuscumque Pagis, Diœcesim lustrans, perpetuo retinuit. Ne quis itaque hac Antistitis charitate orbaretur tam Cathedralis S. Agathæ, quam Collegiatæ Argentii æditos monuit, ut quotidie sibi eorum censum afferrent, qui Viatico muniebantur, ut citus ipse ad eosdem opitulandos accurreret.

Digitized by Google

Singulos autem Proximos animi corporisque angustia pressos peramanter complectebatur. Licet enim gravissimis Ecclesiæ curis detineretur, quacumque tamen adiissent hora mœrentes homines, sive divites, sive pauperes pari omnes charitate excipiebat, erigebat, ac solabatur. In id vero tanto ipse præstabat, ut nemo ab eo, nisi intime consolatus abiret. Ea porro comitate, & humanitate fuit, ut nihil justa petentibus denegaret, siquid vero negare cogebatur, sueta uteretur lenitate sermonis, ut eos quoque, quibus negabat, æquos a se placatosque dimitteret. Monachos olim gratis persecutos apud ipsum effugium opemque quærentes fraterno amore complexus est, eisque futuram prædixit tranquillitatem. Interea eosdem per octo & amplius dies hospitalitate, ac contubernio comiter prosecutus ad eorum pacem a totius consolationis Patre obtinendam publicas preces indixit, donec illi, sedatis fluctibus, juxta Antistitis vaticinium, optatam obtinuere tranquillitatem.

At quoniam divina charitas non extinguit ergo affines, & sanguine junctos amorem, sed illum honestat potius, & ad perfectæ vir-

Digitized by Google

virtutis rationem perducit ; sic Alphonsus recto charitatis ordine parentes affinesque dilexit . Tanto itaque amore , quantum gratissimi filii in Patrem esse maximum potest , Genitorem ipse dilexit . Germanum fratrem ejusque filium carissimos habuit , ac singulari benevolentia prosequebatur . Neapolim cum adiret , adibat autem perquam raro , atque unius Ecclesiæ suæ causa , paternis in ædibus diversabatur . Quum olim ex Fratre Nepos cum lectissima Sponsa Eum invisendum adiissent , ad sui ergo illos amoris argumentum , & xenii loco , blandiloqui mundi fugam , ac beatæ felicitatis desiderium in eorum corda ingerere studuit ; Atque in hoc adeo hæsit , ut , quemadmodum suo loco dicendum est , eidem Nepoti ejus morti adstanti unum æternæ salutis assequendæ monitum pro hereditate reliquerit .

Paterno quoque amore filios dilexit , quos ipse Christo genuerat . Pastorali enim sollicitudine licet in singula momenta distentus, suæ tamen Congregationis gubernacula , ut alumnorum obsequeretur votis , retinere non detrectavit . Regularis porro observantia tantum cordi ipsi fuit , ut quamquam

illam ejusdem Congregationis Vicario rigide demandasset, nihilo tamen secius a remotis Sodalibus ad se venientibus de ea sollicite sciscitaretur. Si quem vero defectum resciisset, per epistolas illico corrigebat. Sui item Instituti incrementi post ipsum quoque nactum Episcopatum haud est oblitus. Domus enim Missionum tum Beneventana, tum Verulana ad Sciphellos, tum denique Phrusinonensis ipsi jam Antistiti referuntur acceptæ. Ita tamen in suos coercuit amorem, ut de Ecclesiæ redditibus eis tribueret omnino nihil. Languebat olim, & ad interitum properabat, rei familiaris inopia, Iliceti domus. Illius itaque Præses ad eum, veluti Patrem, ac supremum Moderatorem adiit, ut, qua egenos charitate prosequebatur, afflictis Sodalium rebus per stypem occurreret. Tum ille Apostolico zelo accensus Præsidi respondit, Ecclesiæ bona in sublevandis, non Congregationis, sed Diœcesis egenis sibi esse impendenda, Eumque graviter objurgatum monuit, ut ab hujusmodi petitionibus imposterum abstineret.

In regendis vero familiaribus domesticisque suis mira charitate utebatur. Ne quid

eis

eis ad victum cæterasque necessitates deesset diligenter curabat, iisque religiose stipendia solvebat. Peccantes paterna potius charitate, quam herili potestate atque imperio corrigebat. Eorum autem mores adeo moderabatur, ut in universum gregem inde prodiret virtutum exemplum. Quotidie sub vesperas ad Fidei actus eliciendos, ad conscientiam excutiendam, ad sacra Mysteria per Rosarium recolenda eosdem secum congregabat. Frequentem tandem Sacramentorum usum a singulis omnino exigebat.

At in suorum dilectionis meta non hæsit Alphonsi charitas, sed in offensos quoque sibi homines se quamlatissime effudit. Erat ipse natura ignea & irritabili, subitisque concitationibus obnoxia, virtute tamen frigidus videbatur, atque phlegmaticus. Quot profecto illi in corrigendis Gregis moribus, in restauranda Cleri disciplina, in tollendis denique scandalis irascendi se obtulerint occasiones neminem fore arbitror, qui non intelligat. Ita vero male feriatorum hominum subibat injurias, ut ne subirasci quidem aut verbo conqueri visus umquam sit. Illud præcæteris commemorabo

 ve-

vesanum Virum ob germanum fratrem, publici scandali causa, a Diœcesi procul actum impudentissime quascumque voluit in Antistitem contumelias conjeciisse, quin ille vel minimum exasperati animi indicium ediderit. Rei insolentia atque indignatione commotus Presbyter forte præsens contumeliosum hominem non modo inultum, sed silentio ab Episcopo exceptum admiratus, eumdem postea severe redarguit.

Argentii quoque incola suaviter ab Alphonso correptus probris indignisque nominibus eum est insectatus, quibus ille mira mansuetudine, & urbanitate respondit. Etsi enim ab inutilibus iis officiis, quibus per singula ædium conclavia abeuntes prosequi solemus, valde ipse abhorreret, ne momentum quidem temporis tereret, morda cem tamen hominem mira oris hilaritate ad Palatii usque fores comiter est prosecutus.

Omnes profecto occasiones nanciscebatur, ut injurias amore compensaret. Quamobrem cum quidam Iliceti Vir, cujus nomini parco, qui diu Alphonsi Institutum sodalesque vexaverat, totisque viribus, uti dicebamus initio, apud Regios Consiliarios

ejus

ejus abolitioni studuerat, obæratus decessisset, illico Sacer Antistes alteri ex Sodalibus suis Antonio Mariæ Tannoja egregia pietate Viro jussit defuncti filios, quatuor scilicet fœminas, duosque masculos omni beneficiorum genere prosequi. Ubi vero rescivit per illius studia, ac officia Magnates quosdam orphanorum inopiæ prospexisse, non modo ex animo gavisus est, sed iisdem, veluti suis benefactoribus, de beneficiis in eam familiam collatis plurimas gratias egit. Difficile tandem dictu est quantum gaudii ac lætitiæ sibi nuncium attulerit, ejusdem sui Sodalis opera duas adversarii filias sese Deo in Religione vovisse, aliasque Asceterium fuisse ingressas.

Attamen nullis umquam obtrectationibus injuriisque ad corrigendos mores, ac tollenda scandala se retardari passus est, dicere solitus, se libenter pro Christo, proque suo munere, si Deo ita placitum, mortem subiturum. Injurias autem, quæ suæ personæ, ab iis quæ dignitati, vel Ecclesiæ juribus inferuntur prudenti ratione discernens, ut illis silentio, ac mansuetudine, his fervent zelo respondebat. Ad ejus forte aures pervenit satellites quemdam reum e

templo per vim eduxisse. Familiari itaque mandat, ut suo nomine a sæculari Judice Rei reductionem non impetraret modo, sed. imo juberet, idque ni fecisset excommunicationem ei minaturum. Interea alteri comminandæ sententiæ formulam scribendam imperat, exclamare non cessans ,, De immunitate agitur, de ea defenden-
,, da ad ipsius usque thiaræ venditionem
,, certandum omnino est ,,. Nulla autem ipsi quies, nisi postquam Reum a vinculis eductum coram se liberum habuit.

Pari animi constantia, ac firmitate in iis ferebatur, quæ ad Justitiam pertinere intelligebat. Qua enim fide, ac integritate Sacras Ecclesiæ leges custodiret ex ea præsertim severitate compertum est, qua non modo Parœcias, sed singula item Sacerdotia, contemptis amicorum officiis, potentum gratia metuque, nonnisi dignioribus conferebat. Quamobrem quos ex suæ Diœcesis Presbyteris probitate, & doctrina cæteris digniores reperiebat, ad Cathedralis Sacerdotia, Canonicatus vocant, posthabitis Civibus, promovebat. Quum id ægre ferrent Sanctagathenses supplices eo nomine Regem adiere, ut ipsi uni, non

au-

Digitized by Google

autem Diœcesis Presbyteri Cathedralis Sacerdotiis augerentur. Precibus a Rege ad Antistitem remissis, pro Justitia ipse respondit, nulla fundationis lege fuisse cautum ne, præter Cives, Diœcesani ea Sacerdotia assequi valerent; propter eaque esse Episcopi juxta statuta Canonum, non Civitatis, sed meritorum qualitates attendere. Hocce responso, quod Rex commendavit quammaxime, probavitque, Civium preces cesserunt in irritum; imo ex eo sanctitatis opinioni, qua jamdiu apud Regem is maxime florebat, cumulus accessit.

Eadem Apostolica fortitudine, ac heroico Justitiæ zelo forenses Causas definiebat. Nihil umquam in dicenda sententia aut metui, aut urbanitati dedit. Numquam ad cujusquam voluntatem & votum orationem suam accommodabat. Itaque vulgo & id dicebant, nihil ab eo precibus peti oportere; Preces enim apud eum neque ad justa impetranda necessarias esse, neque ad injusta extorquenda efficaces. Nullas profecto lites a suo Vicario, se inscio, terminari sinebat; sed ea, qua præstabat Jurisprudentiæ peritia, tam rigide rationum momenta ad trutinam revocabat, ut ab Ejus sententia

Digitized by Google

tia numquam fuerit ad Metropolitanum, ut moris est., appellatum.

Pauperum causas ad se vel maxime pertinere ratus Cathedralis Canonicum non minus doctrinæ, quam probitatis laude commendatum elegit, qui nulla mercede egenorum, & pupillorum Causas ageret, ne ii debito fraudarentur patrocinio. In Curiæ administros vigilabat quammaxime, ne justo majora pecuniæ jura reciperent. Ipse vero nullam sibi debitam procurationem accipiebat, sed collitigantibus ultro donabat. Quo factum, ut census ex Curiæ juribus obveniens vix menstruo Vicarii Generalis emolumento sufficeret. Constantem morem a se procul arcendi munera, in solvendis item quæstionibus perquam rigide retinuit. Sæpius namque post ipsam dictam sententiam, remque omnino finitam oblata sibi munera ad donantes remisit.

Sed justitiæ zelus, quo æstuabat Alphonsus non modo in jure unicuique hominum tribuendo, sed in eximio quoque, ac prorsus heroico erga Deum resque divinas cultu ac veneratione maximopere eluxit. Tanta profecto religione versabatur in templis, ut exanime quoddam simulacrum vide-

Digitized by Google

deretur.. Pontificales functiones adeo graviter sanctequc peragebat, ut cunctis ad veneranda sacrosancta mysteria maximo foret incitamento. Laboribus licet, senioque fractus Rubricarum leges ac ritus religiosæ executioni mandabat; monebatque identidem omnes Ecclesiæ Ministros ne in id vel hilum quidem peccassent. Qua de re in visitanda Diœcesi cujuscumque loci Presbyteros convocabat, ut periculum facerent an in divina peragenda re Ecclesiasticos Ritus, ac cœremonias exacte servarent. Ne vero illi coram Antistite erubescerent, ipse omnium primus sacram gerebat actionem.

Quamquam in quibuscumque externis actibus talem se præbuerit Alphonsus, qualem in Tito Animarum Pastorem Paulus informat, tamen interiores quoque adeo rigide moderabatur, ut vel ipsis censoribus sua gesta curiosius investigantibus eximiam ostenderet sanctitatem. Eamdem revera in victu cultuque parcimoniam retinuit, qua a principio se cum adhuc in Cœnobio esset, assuefecerat. Eadem jejunia erant, eædem preces, eadem corporis afflictatio, ac vestitus asperitas. Appositas in prandium epulas,

Digitized by Google

las, quibus ipse, Vicarius, & Secretarius vescerentur, vel nihil, vel tantisper degustabat. Hæc autem ipsa communis mensa frugalis nimium erat. Præter enim jusculum ', & aliud quid carnis vel piscis obsonium fructusque, erat præterea nihil. Illud vero, quo reficiebatur jusculo, juxta morem absynthio ita depravabat, ut vel ipsa bruta, ipsique famelici respuerent. Amalphitanum olim Archiepiscopum hospitio excepturus solito plura obsonia in prandium indixit. At quoniam ea obsoleta ac vulgaria coquo videbantur, exquisitiora ipse fercula, ac lautiorem mensam contra heri jussum instruxit. Id ut vidit Antistes post convivæ discessum cum rei familiari Præfecto serio conquestus est, illud graviter addens, Regum, non Antistitum esse delicatiores comparare dapes splendideque epulari.

Somnum ultra quinquenas horas numquam protrahebat, eumque super durum stramen injectis clam lapidibus refertum carpebat. Secreta cruentatione, ciliciis, catenis, aliisque id generis instrumentis in sua membra sæviebat, quemadmodum Familiares, ipso inscio, propriismet oculis vi-

vidisse testantur. His olim rogantibus Synodalem Examinatorem P. Landi e Dominicana Familia, ut ob suetum examen solito serius absolutum noctu in Episcopio cubaret, respondit ille „ Etsi intempesta nox „ esset Cœnobium peterem, quod horret „ animus in tam dira audienda flagellatio„ ne, qua se noctu cruentat Antistes „ Ac re quidem vera, sive in Urbe, sive in Diœcesi is versaretur, cubiculi parietes cruoris guttis calce consulto velatis undequaque conspersi reperiebantur.

Hac porro vitæ asperitate, jugique subigendi corporis studio id est assecutus, ut virginitatis florem integrum ac illibatum ad mortem usque servarit. Hujus profecto rei gravissimum ab illius obitu testimonium publicis in tabulis reddidere *Octo* spectatissimi Viri, qui ipsius conscientiam dum viveret moderati, uno ore fatentur numquam ejus in confessionibus absolutionis materiam invenisse. Ad tuendam profecto corporis mentisque integritatem fuit perpetuo vigil. Fœminarum aspectum, nedum colloquia, & consortia vitabat; quod si pro munere audire aliquam cogeretur, non sine testibus eam admissam, inversaque fronte ocu-

lis-

Digitized by Google

lisve, quam paucissimis expediebat. Suis autem manibus mulieres oscula figere vetabat omnino. In Monialium item sacra professione excipienda Virginis manus in Antistitis manus inserendi morem abhorruit, perpetuoque abolevit. Minus honesta verba odit semper, & arcuit. Luxuriæ tandem vitium voce scriptoque acerrime insectabatur.

De vestitus autem asperitate ut loquar, rudi Instituti tunica, præterquam sacris in functionibus, induebatur. In Episcopalibus vestibus nihil sericum, nihil pretiosum, nihil studiosius elaboratum. Violaceæ erant laneæ, similesque caligæ. Semper iisdem est usus calceamentis quæ sibi Episcopatus initio comparaverat; Ea proinde vetustate attrita reconcinnabat, ac ferreis æruginosis fibulis nectebat, quas olim intuens Cardinalis Sersale Neapolitanus Archiepiscopus heroicam Viri paupertatem maximopere demiratus est. Crucem ex auricalco pectore gerebat, alia ex aureato argento ad alendos pauperes jamdiu divendita. In sacra quotidiana actione argillaceis urceo, ac malluvio, deinde vitreis urceolis, presbyterorum instar, utebatur. Ad

Pon-

Digitized by Google

Pontificalia autem peragenda argenteam supellectilem e Cathedrali sumebat.

Domus etiam universæ apparatus nimiam redolebat paupertatem. Ad Ecclesiam vix perventus angustiores Palatii cellulas sibi elegit, ampliores Vicario cedens. Nudi erant parietes paucisque ornati Sanctorum imaginibus. Præter stramineas sedes, angustum durumque cubile, molliore lectulo quem sibi Canonici initio paraverant recusato, brevem ad scribendum abacum, ac librorum pluteum, erat præterea nihil. Qua de re Cœnobitæ magis, quam Episcopi ædes videbatur. Tanta profecto supellectilis premebatur inopia, ut ad excipiendos hospites lectulum mutuo accipere opus haberet. Exiguus tandem erat suæ familiæ elenchus. Vicarius Generalis, presbyter, qui & Cappellani, & Secretarii, & domesticæ rei præfecti munere fungebatur, Congregationis Laicus, alterque famulus tota erat familia Antistitis.

Ob heroicam Ejus humilitatem, Paupertati cognatam, ab omni fastu ita aversabatur, ut ad templa privatæ religionis, non autem Pontificalium functionum causa pergens præeminentiam recusaret, sed in

Digitized by Google

angulo humi genuflexus orationi vacaret.
Ædificiis a se magnifice excitatis operibusve præclare institutis nullum addi monumentum patiebatur, quo beneficii, ac nominis ejus memoria ad posteros promanaret. Quare pretiosis supellectilibus Cathedrali ab eo dono datis, Episcopii ædibus impensa sua amplificatis, Seminario novo ædificio aucto, ac Templo pagi S. Mariæ ad Vicum prope Argentium magnifico sumptu ejus ope, atque opera extructo, gentilitium suæ familiæ insigne apponi prohibuit.

Pastorale onus suis expendens momentis, licet heroicis omnino Virtutibus non exemplo tantum omnibus esset, sed etiam admirationi, sibi tamen uni, qua erat humilitate præditus, velut ineptus videbatur. Abdicandi ergo se Episcopatu non semel consilium cepit, quo vitæ suæ rationes ab omni exteriore cura solutus ad sola sempiterna traduceret. Post triennium ergo Summum Pontificem Clementem XIII. per epistolam supplex adivit, ut malæ valetudinis causa sese ab Episcopatus onere levaret. Quum vero Pontifex renuisset, susceptum obedientia munus, gravis instar oneris, obediens retinuit.

Li-

Licet vero ob ingentes labores, jejunia, vigilias, cruentationes, mala fere semper valetudine uteretur, crebro tamen, ut erat in Urbe S. Agathæ insalubri cælo sita, febre corripiebatur, quin propterea ab Apostolicis curis animum vel hilum quidem remitteret. Jussus itaque a Medicis loco discedere, residentiæ præcepti custos rigidissimus noluit Urbis stationem, velut suæ Sponsæ sinum, relinquere. Sed post octavum Episcopatus annum, ingravescente morbo, omnino non potuit, quin Urbem desereret, attamen *Argentium* nobile Diœcesis Oppidum petens stabilem ibi sedem constituit. Nihilominus vero illic solito graviora valetudinis incommoda tulit. Dolorosissima enim, ac generali arthritide correptus ad plures menses intensos] omnium artuum cruciatus patientissime toleravit. Morbo in deterius quotidie abeunte, & ad lethum cito cursu progrediente, ipse quotidie cælesti pane refectus extrema unctione munitus est.

Ad præsens vitæ discrimen adductus oppidanis contentus medicis celebriores peregrinos acciri nolebat. At jussu P. Andreæ Villanii alii Medicinæ Professores Neapoli

Digitized by Google

ad eum invisendum adventi, occultum, foetidum, ac profundum ulcus subtus ejus maxillam perreptans detexerunt, unaque vehementer cum adſtantibus demirati sunt, nullam umquam Antiſtitem de eo querulam vocem emiſiſſe. Eo tamen devenerat ulceris virus, ut jam corroſis colli vertebris, patientiſſimus Vir obſtipo capite remanserit. Quamobrem eo inde momento in reliquam vitam mentum pectori admotum habuit. Novum hoc incommodi genus, invictæ patientiæ exemplo, pacato animo ferens, licet ad bibendum, nonniſi per fiſtulam, impar effectus, a faciendo Sacro haud tamen abſtinuit; Consultis enim doctorum Virorum sententiis, ac tentamine facto, quum sacratiſſimum Chriſti sanguinem sedens, opitulante Presbytero, absque ullo effuſionis metu e calice sumere valeret, hujusce rei intime gavisus, quotidie sacrum peregit. Remiſſa tandem aliquantisper morbi vi, ſtatim Paſtorales labores, cœtus morales, ac pascendi gregis vigilantiam aggreſſus eſt.

Fractis igitur viribus, san. mem. Clementem XIV. per id temporis ad Petri Cathedram evectum, cui etiam Alphonsus

ob

ob Sanctitatis opinionem carissimus erat, vehementer est obsecratus, ut sibi ægroto Episcopatus resignationem indulgeret. At ille recusans aperte respondit, plus unam ejus ægrotantis precem e lectulo, quam mille Diœcesis visitationes valere.

Pontificis placito propriam voluntatem sereno vultu conformans ad aliud quinquennium pastorale munus, ac sollicitudinem sueta religione protraxit. Quum autem sibi ex prægressa Arthritide ad incedendum impoti imperassent Medici, corpus motu aliquantisper excutere, ut curru eleemosynarum causa carebat, maluit se carruca vectum fune a famulo per domum trahi, quam novum sibi currum comparare. Licet vero membrorum lassitudine, ac inertia laboraret, eodem tamen fervore valens, alieno innixus fulcro suggestum ad concionem de more habendam ascendebat. Quo quidem in eventu vel unus ægrotantis Episcopi aspectus populorum animos ad lacrymas excitabat. Illud item non levi miraculo fiebat, ut inter concionandum Apostolico accensus zelo non modo agilis videretur, sed polleret viribus benevalenti juveni simillimus.

Digitized by Google

Sed jam maxima bonorum omnium gratulatione Summus Ecclesiæ Pontifex inauguratus fuerat Sacratissimus Princeps PIUS SEXTUS, quem sospitem Deus ad meliora tempora servet. Quamobrem Alphonsus ea, qua semper torquebatur cogitatione se omnium Episcoporum ineptissimum esse, a novo Ecclesiæ Pastore demisse efflagitavit, ut se a tanto onere subducere dignaretur. Ad illius Ecclesiæ bonum renuit primum Pontifex; postea vero certior effectus ad cætera ægroti senis incommoda visus auditusque defectum accessisse, ut illius animi fluctus aliquando sedaret, ad eum scribendum jussit, sese pro summa in ipsum benevolentia Episcopatus resignationem, licet ægre, admisurum. Ad hæc respondit Alphonsus, si ægro animo suam abdicationem Pontifex esset excepturus, propriam ipse valetudinem illius voluntati in holocaustum devovisset. Attamen clementissimus Princeps resignationis causas justas intelligens amplam Alphonso abdicandi se Episcopatu potestatem reliquit. Hinc ipse oneri, atque honori cedens libere munus Pontifici resignavit; isque mense Julio anni 1775. abdicationem

nem admisit. Hoc item in eventu christianæ demissionis exemplum præbuit Alphonsus, utpote qui haud alterius Ecclesiæ in Infidelium partibus, & potestate sitæ titulum, ut fit, expetiit, vel ullo modo quæsivit.

Vix a pastoralis sollicitudinis vinculis solutus, instar ejus, qui sæva, ac diuturna tempestate jactatus e vado scopulisque emersit incolumis, gaudio exultans ajebat, Episcopalem Crucem eatenus sibi valde onerosam, tunc levissimam evasisse. Gratias, quas potuit maximas, Deo egit, quod ab immani mole subtractus sibi demum suæque dilectæ cellulæ se restitutum videret. Famulis inde jussit, quidquid sibi erat argenti Cathedrali donare. Inquisitione in id facta duo tantum ad edendum argentea instrumenta, necnon coclearium in Episcopalibus Ædibus inventa sunt. Totam quoque, licet pauperrimam supellectilem Spolii, ut ajunt, deputatis tradidit, a quibus lectulum, uno stramine, ac lanea culcita, sibi infirmo a Medicis addita, dumtaxat instructum eleemosynæ nomine perhumillime petiit. Tanto humilitatis, ac paupertatis spectaculo qui aderant haud

a lacrymis temperarunt. Non alia ergo fuit discedentis sarcina, quam sportula, in qua præter lycnum ex auricalco conflatum, ferreum clibanum, vasemque ad indicam coquendam potionem, erat omnino nihil: Jumentum vero lectulo onustum currum comitabatur.

Fuit autem ea dies universo Gregi tristissima, quod Pastore vigilantissimo, sancto, Prophetiæ, scrutationis cordium, ac miraculorum dono clarissimo se orbatum ploraret. Itaque omnes in dolore, ac luctu esse, & veluti amisso Patre orbitatem suam deflere. Immensa propterea pauperum turma abeuntem Antistitem Nuceriam usque Paganorum amaris lacrymis comitata est. Singuli tristi comploratione illius charitatem, beneficentiam, & amorem requirebant. Omnes denique ejus sanctimoniam concelebrabant.

Ad suos reversus in Nucerina Domo haud se desidiæ, vel quieti dedit, sed sueto zelo Proximorum saluti per asceticas elucubrationes perque sacras conciones incubuit. Verum historiæ methodus nos heic loci adnectere jubet, quod cum Alphonsus in abdicando Episcopatu nullam sibi pensio-

nem

Digitized by Google

nem reservasset, Summus Pontifex tantæ ejus liberalitati maximam rependens, octingentos Neapolitanos argenteos nummos Ei ad tuendam personam ex Ecclesiæ redditibus in singulos annos assignavit. De tanto beneficio plurimas ipse gratias Pontifici per epistolam egit, duosque libros, quorum alterum ejus nomini majestatique dicatum, ad eumdem dono misit. Qua itaque Pontifex humanitate præstat, XVI. Kal. Decemb. 1776. litteras ad Alphonsum dedit gratitudinis amorisque plenas, ac quanti acceptos libros fecerit hisce verbis expressit „ Nihil nobis gratius nihil acce-
„ ptius fuit, & hac de causa majores tibi
„ habemus gratias, quam, si quæ pretio-
„ sa, & amplissima vulgo existimantur
„ munera nobis obtulisses. Non dubita-
„ mus quin in iis mirifice eluceat studium
„ perpetuum, & ardentissimum pascendi,
„ quoad potes, Christi Gregis, ita quidem,
„ ut Episcopatu abdicato, nunquam ta-
„ men Episcopalis animi vim, & munus
„ abjecisse videaris „.

Ac re quidem vera, abdicato licet Episcopatu, Episcopalis animi vim, ac munus numquam abjecit. Præter enim editos

Digitized by Google

in Proximorum utilitatem quotidie libros ; singulis Sabathis singulisque festis in sui Collegii Templo suggestum ascensus de Beatæ Virginis laudibus deque divinis disserebat. Paschali tempore adveniente per fervidas conciones confluentes ad templum homines in sacris mysteriis rite obeundis ad extremos usque annos instruere consuevit. Crebro item in Nucerina Cathedrali, expetente Episcopo, verba faciebat ad Populum apostolico sane spiritu, ac divino quodam ardore, quo audientium animos commovebat vehementer, eosque a vitiis abductos in salutis viam facile revocabat.

Sed mira præcæteris extitit Nucerini Populi commotio cum Alphonsus anno 1779. ad illum siccitate pressum verba facere debuit. Licet enim ita senio, laboribusque foret attritus, ut ne incedere quidem per sese valeret, tamen aliena ope in suggestum elevatus, spinea corona nudo capite circumdato, fune ad collum ducta, vesteque cinere conspersa sese dedit intuendum. Initium concioni vix fecerat, & frequentem populum ad profusas contritionis lacrymas ita commovit, ut multum temporis a prædicatione cessare oportuerit, innu-

Digitized by Google

innumerique, ablutis animi sordibus, novum vitæ genus susceperint. Neque vero illud prætereundum, quod eadem calamitate urgente, quum Alphonsus curru vectus, medicorum jussu, via forte spatiaretur Templi Sanctæ Mariæ, quam *ad Majum* vulgo nuncupant, in eoque confertam vidisset Populi multitudinem, statim descensus omnes ad poenitentiam excitavit, ac toto vultu improviso coruscans proximam pluviam spopondit, imo statam pluviæ diem clare prædixit. Hac adveniente dum aer sueta serenitate optatam jamdiu pluviam omnino remotam ostendebat, illico obductis cælo nubibus ingentes imbres effluxere.

Postremis vero hisce annis visu audituque laborans, quo solutus curis uni Deo vacaret arctiusque adhæreret, Congregationem Vicario Generali P. Andreæ Villani, ut antea, moderandam reliquit. Sodales tamen suos tum privatim singulos, tum publice omnes crebro accersitos ad Apostolicæ Regulæ observantiam fervida oratione excitabat; utque in id maxime vigilaret Vicario commendabat identidem.

Interea ipse quotidie per octo, ac de-

cem horas ex odeo Altaris Sacramentum adorabat, ab eoque nisi per vim recedebat. Reliquum etiam a cœna tempus animis relaxandis concessum orationi tribuebat, perque diem Dominicæ Passionis stationes visitabat. Paupertatis rigidissimus custos meliorem domus partem sibi oblatam recusans, nudam cellulam incolendam elegit, prope quam privatum Oratorium erat. Nummos, ac facultates, quæ sibi ex Doctorum Collegio, suæ Familiæ sedili, & abdicato Episcopatu obveniebant penes Vicarium religiose seponens in levanda Egenorum Collegium quotidie petentium, civilium familiarum, ac Congregationis domorum inopia insumebat. Prodigus in alios in se de more erat avarus. Laneæ obsoletæ vestes sibi eædem quam antea, cibus voluntate rudis, & calceamenta eadem, quibus utebatur Episcopus, vetustissima. Licet Senex ægrotusque sueto stramine cubare volebat, cui tamen, jubente Medico, lanea culcita addita est.

Ab heroica quoque abstinentia nec ipsa infirma valetudo, nec inclinata ætas eum umquam retardarunt. Jusculo absyntium miscere non cessavit, ac a cœna prorsus absti-

Digitized by Google

abſtinuit. Retinuiſſet profecto morem sese humi vescendi, ni Medici pro imperio ei vetuiſſent. Delicatiores dapes ſibi ægro paratas, obedientiæ præcepto delibabat, induſtrie tamen ad sequentes dies servari jubebat. Qua de re acidos quotidie cibos in mensam sibi apponi satagebat, eisque ad arcendam famem sapide vescebatur.

Ad ultimam usque senectutem corpus flagris catenisque extrenuare non deſtitit, donec a Moderatoribus vetitum ipſi fuerit. Eo autem in eventu fido suo famulo Francisco Antonio Romito flagrorum capsulam secreto in ſterquilinium proiiciendam tradidit, altumque de ea re ſilentium imposuit.

Sed quum jam quinque, & octuaginta compleſſet annos, ob labefactatas laboribus, ætateque vires, e cubiculo ipsoque lectulo egredi amplius non valuit. Ad Sacrum propterea faciendum impar quotidie diviniſſimo Chriſti corpore reficiebatur. Quum vero Feria Sexta majoris hebdomadæ id explere nequiret, præ doloris vehementia febri corripiebatur, ita ut e secta vena sanguinem emittere oporteret; At a morbo miro sane prodigio insequenti die

Digitized by Google

vix divina dape refectus levabatur. Olim in pervigilio Cœnæ Domini crastinum memorans festum lætitiæ voces, & amantis actus ingeminare auditus est. Tanto profecto in Deum ferebatur amore, ut licet nonagenarius, jejunio carnisque maceratione pene exanguis, naturaque debilis, adeo tamen, summa ipsa sæviente hyeme, calore æstuabat, ut leves vix pannos substinere posset. Hinc merito omnes id a naturæ legibus omnino absonum admirantes arbitrabantur, in ejus corde, instar S. Philippi Nerii, divini ignis fornacem fuisse succensam. Ac re sane vera per mysticam unionem semper adhærere Deo videbatur. Tota enim die vocales preces fundebat, & ad mysteriorum commentationem devotum librum sibi perlegi volebat, cujus pios sensus intimo cordis affectu, suspiriis, verbisque prosequebatur. Quo tandem eximium in SS. Altaris Sacramentum satiaret amorem, accensis ad Oratorii altare luminibus, suetis ferventissimis precibus illud, ac si præsens haberet, quotidie sub vesperas adorabat.

Quoniam vero ingens ad Eum consulendum quotidie fiebat omnium ordinum Virorum

Digitized by Google

rum concursus, prudens Alphonsus, ejusdem S. Philippi Nerii humilitatem imitatus, quo plausus detrectaret, imo irrisionibus, quoad poterat, occurreret, bardum sese, ac sensibus hebetem simulabat. Haud tamen ita natura, sed christiana prudentia esse ex eo præsertim compertum erat, quod tunc infantilem ostenderet imbecillitatem, & abs re loqui videretur cum de inutilibus interrogabatur, vel qui ad eum adventaverant, admirandæ potius Sanctitatis curiositate, quam animæ bono ducebantur. Secus vero res erat, si Dei gloriæ vel animarum salutis urgeret occasio. Tunc enim tam bene, dilucide, fervideque disserebat, quæsita solvebat, anxios recreabat, ut colloquentes, cum Angelo, non autem cum mortali homine versari agereque putarent. Ad hæc illud item accessit, quod per postrema hæc tempora, ut antea, Prophetiæ dono illustris futura vaticinabat, remota, ac si præsentia, intuebatur, conscientiæ penetralia occultasque hominum cogitationes introspiciebat, & in singulis eventibus vaticinii ac cælestis charismatis veritatem successus comprobabat.

Placuit autem Deo ad Alphonsi augenda me-

Digitized by Google

merita fidelem hunc Servum, præter morbi, ac senectutis molestias, animi quoque religione scrupulisque per quinquennium ante obitum, tamquam aurum in fornace, probare. Quamobrem inter ariditatis tenebras suorum operum diffidens, in singula momenta a conscientiæ moderatoribus opem, a Deo lucem quærebat. Ut tentatio menti obversabatur Christi illico merita sibi proponebat, eaque verba identidem usurpans „ In te Domine speravi non con„ fundar in æternum „ hostem fugabat, animo serenitatem reddebat. Hinc omnes qui a confessionibus per illud tempus sibi fuere, religiose testantur, ipsum de tentationibus semper gloriosam tulisse victoriam. Inter hujusmodi conscientiæ fluctus culpam metuens ubi nulla erat, sæpe per diem sacramentalem expetebat absolutionem. A Confessariis vero jussus ab animi anxietate cessare, cessabat illico; omnemque spem in Christi meritis reponens, ad ipsum aspirans ajebat „ Mille jam ego vi„ deor vixisse annos, qui horam suspiro „ qua Christo fruar „ Ac sæpe cum Apostolo repetebat „ Cupio dissolvi, & esse „ cum Christo „ Alias quoque ferventer pro-

Digitized by Google

proteſtabatur se millies emori malle, quam Deo offenso temporis momento vivere.

Quinquennio, uti dicebamus, inter angores patienter hilariterque transacto die 18. Julii 1787. acuta febri, gravi diſſenteria, acerbiſſimis doloribus, & ischuria seu urinæ suppreſſione correptus lethalem in morbum incidit. Id eo colluſtratus lumine, quo futura alia multo ante prædixerat, ipse præsentiens aperte prænunciaverat. Nam P. Josepho Imparato e Carmelita Familia, qui ad eum invisendum quotannis adire solebat, mense Septembri proxime elapſi anni 1786. Alphonsus prædixit sese insequenti anno haud amplius visurum.

Licet triduo ante conscientiam expiaſſet, iterum tamen apud alterum Congregationis Alumnum P. Laurentium Negri ad pœnitentiæ Tribunal acceſſit. Etſi, quemadmodum diximus, scrupulis ac conscientiæ religione, Deo ſic permittente, nimis anxius eatenus vixiſſet, ecce, compoſitis ex improviso sedatisque animi fluctibus, redditam Alphonso cum extremo morbo tranquillitatem. Exhilaratus propterea, & in Divinæ Misericordiæ, ac fidelitatis spem alta cogitatione defixus, veluti infusa ſibi

æter-

Digitized by Google

æternæ mercedis securitate, spei actus quasi exultans, ac triumphans ingeminabat. Sciscitanti propterea P. Vincentio Magaldi, qui ad eam usque diem, qua lethaliter ægrotavit a confessionibus ipsi fuerat, an amplius scrupulorum stimulis vexaretur, hilaris negavit.

Difficile dictu est qua patientia, fortitudine, animique hilaritate extremi morbi molestias, doloresque tulerit. Quo enim magis dolores urgebant, eo magis ipse in aspirationes ad Deum prorumpebat. Omnes propterea, qui ad eum invisendum adibant, adiere summi doctique viri quamplurimi, tanta ægrotantis devotione, & patientia commoti tenerrimis lacrymis perfundebantur. Hi vero singuli vel precatorios globulos, vel lintea præ devotione lectulo admovere satagebant; id tamen clam exequebantur exquisitaque cautione, ne scilicet humilitatis heroi per extremos eos dies lethale vulnus infligerent.

Singulis morbi diebus sæpe sæpius ab assidentibus Presbyteris absolutionem petens sacra Synaxi, ingenti animi fervore, refici petiit, obtinuitque. In singula vero momenta Crucifixum manu gestans dilecto

suo

Digitized by Google

suo sibi magis uniri per suspiria, fervidasque preces satagebat; suosque Alumnos ut sibi divini amoris actus suggererent, identidem deprecabatur. Hisce quomodo valeret interrogantibus ac subsidia præbentibus, jam consumatum esse respondebat.

Eum visitatum advenit Joseph Ligorius ipsi ex fratre Nepos. Illacrymans nobilissimus Adolescens ad patrui lectulum genuflexus ab eo amoris pignus in hæreditatem expetiit. Ad hæc Alphonsus divino spiritu fervens bene illi a Deo precatus est, ac multa pia consilia congerens, ad extremum veluti legatum, æternæ operandæ salutis monitum dilecto suo Nepoti reliquit.

Septimo ægritudinis die, quæ erat 25. Julii, Viatici desiderio summopere flragrans eo muniri postulavit. Præ vehementia autem desiderii sese dilecto uniendi videbatur impatiens, ac illud pie admodum usurpabat ,, Veni Domine, noli tardare ,, Inter fervidos itaque virtutum actus Vir sanctus Christi Corpus ad æternitatem Viaticum religiosissime sumpsit. Per diuturnum inde tempus in perfectissima cum Deo unione tacitus permansit externisque signis sese in agendis gratiis perquam religiose exer-

Digitized by Google

exerceri ostendebat. Iisdem porro devotis animi sensibus sacro exeuntium Oleo inunctus est.

Rogatus præterea a Famulis eos benedicere, promptus annuit. Tunc a Sacerdote jussus, ut omnes singulorum Domorum suæ Congregationis, tum Neapolitani Regni, tum Pontificiæ ditionis Sodales, necnon Sanctæ Agathæ Diœcesim tunc Pastore orbatam sua item benedictione donaret; paterno, parique in omnes amore id statim exequitur. Mox Apostolico fervore indutus Serenissimo Regi, Administris, omnibusque Judicibus benedixit.

Per quatuor dies ante obitum, superveniente convulsione, linguæ usum amisit. Sensibus tamen ad extremum usque anhelitum perfecte polluit, quemadmodum nutibus patefecit: propterea Alumnis sibi virtutum actus suggerentibus signa dabat perfectæ executionis. Bis B. V. Imagine ante ipsum posita, oculos jam clausos dulci ac tenerrimo subrisu statim, iterumque reclusit, eodemque momento tota facie coruscare, ac splendescere visus est. Superna eum luce radiantem adstantes demirati, cæleste illud charisma a Deipara in tenerrimum

Digitized by Google

mum suum amantem, velut proximi præmii pignus, fuisse collatum concordi voce sensere.

Cavæ Antistes pridie obitus ipsum visitans ejus manui devota oscula fixit, eamque suo capiti imposuit. Sæviente morbi vi agoni proximus videbatur. Attamen ad S. Michaelis, ac B. V. Imagines, necnon ad Crucifixi simulacrum ejus ori admotum reviviscebat, ac cælesti perfundebatur dulcedine. In agone tandem positus non homo, sed cælestis Spiritus apparebat, ita ut adstantes ipsum jam extremum agentem spiritum ne adverterent quidem. Aderat jam illi suprema hora. Igitur Crucifixi, ac Deiparæ imaginibus peramanter complexis, dum Alumni omnes exitum ei facilem deprecabantur hora diei XVI. & dimidia Kal. Augusti anno MDCCLXXXVII. sereno placidoque vultu expiravit. Decessit autem annos natus 90. menses 10. dies 5.

Ubi Illius mortem fama vulgavit, Cives omnes ad ejus confestim, veluti ad Patris, funus convolarunt. Quo vero magis pretiosi illius obitus fama finitimas peragrabat regiones, eo magis crescebat frequentia

Po-

Digitized by Google

Populi. Ad coercendam ergo irruentis multitudinis vim militum cohorte posita, exanime Alphonsi corpus Pontificalibus vestibus indutum, Sodalibus non modo, sed zelantissimo item Nucerino Antistite Benedicto Maria Montio Sanfelicio, Cathedralis Canonicis, ac utroque Urbis Clero solemni pompa incedentibus, in templum S. Michaelis translatum est; postridie vero Cal. Augusti parentalia celebrata. Omnes profecto sive homines, sive pueri *Sanctum* obiisse affirmabant: omnes precarios globulos ac lintea cadaveri admovere satagebant: omnes denique ejus Reliquias avebant, imo e liquatis Cereis manantia frustula reliquiæ loco sibi quisque sumebat.

Nonnulla in ejus funere evenere prodigia, quæ brevitatis gratia prætermittimus. Præ ceteris illud commemoramus, quod puerulus Joseph Maria Fusco ardenti febre lethalique diarrhæa pene exanimis Alphonsi feretro admotus temporis momento convaluit. Domum inde reversus, etsi adhuc per ætatem verba promere non valeret, ejus imaginem intuens, in quodam improviso veluti mentis excessu raptus: *Alphonsus* inclamat, *Alphonsus in Cælo*. Dum spe-

spectatum admissi domestici demirantur: *Alphonsus* repetit infans, *Alphonsus Sanctus*; quod inde tertio cælum suspiciens affirmavit. Tentamine itaque facto, exhibitam puero simillimam alterius Dei Famuli imaginem respuit ingemiscens, ac iterum alia Alphonsi proposita, exultans eadem verba repetiit. Obstupuere universi infantulum tunc primum bene perfecteque loquentem, ac Alphonsum sibi prorsus ignotum proprio nomine sæpius appellantem; unaque intellexere ad sui Famuli sanctitatem ostendendam Deum pueruli linguam fecisse dissertam, & ex ore infantis perfecisse laudem.

Plura vero fuere Miracula, Alphonso intercedente patrata, quæ tamquam divina Illius gloriæ monumenta publicis tabulis consignata fuere. Nam ab ejus obitu tum Nuceriæ Paganorum, tum S. Agathæ Gothorum de rebus ab ipso gestis, virtutibus, atque prodigiis Ordinaria, ut ajunt, auctoritate Inquisitiones peractæ sunt, ne adhuc viventium hominum ad fidem de iis posteritati faciendam, testimonia interirent. Hæ porro, ut tanti viri Beatificationis Causæ pateret aditus, ad Apostolicam Sedem

trans-

Digitized by Google

transmissæ fuere e quibus hactenus in commentarium relata religiose, ac diligenter eruimus. Additæ quoque supplices ad SS.D. N. PIUM SEXTUM PONT. MAXIMUM multorum Epistolæ numero CCCCVIII; quibus & *Serenissimus* utriusque Siciliæ Rex FERDINANDUS IV., & plurimi S. R. E. Cardinales, Ecclesiarum Antistites, Capitula, omnes fere Regularium Ordinum Præsides generales, Civitatum Magistratus, viri Principes, & Collegia certatim votis instant, ut cælestes Alphonso honores supremo Ecclesiæ judicio deferantur,

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

BIBLIOTECA